Sfinţii mucenici Ermil şi Stratonic

(s.v. 13 ianuarie / s.n. 26 ianuarie)

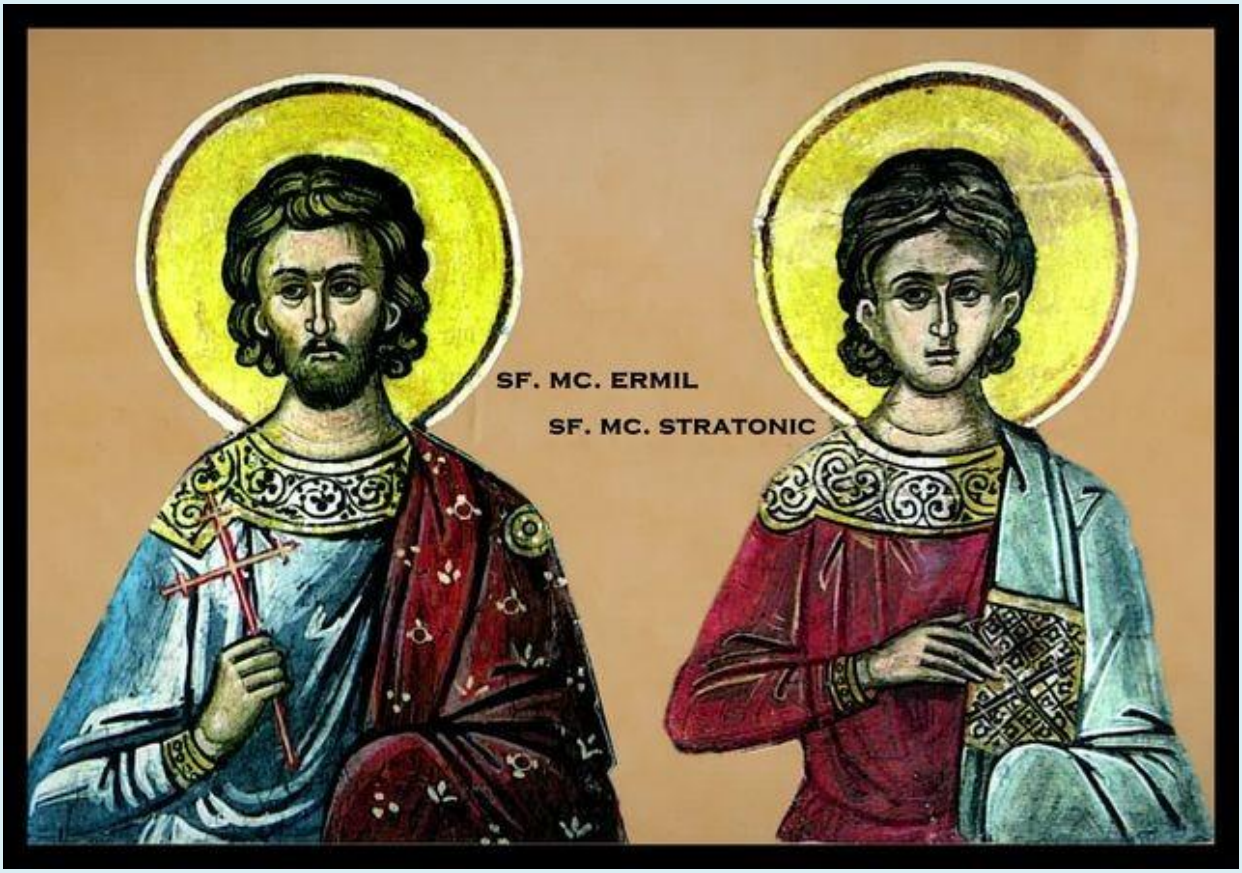

Sfinții mucenici Ermil și Stratonic au trăit în secolele III - IV în ținutul Iliricului și al Dunării de mijloc. Au primit mucenicia la Singidunum (Belgradul de azi) în anul 303. Biserica Ortodoxă îi prăznuiește la 13 ianuarie, ziua trecerii lor la Domnul.

Index

Slujba Sfinţilor mucenici Ermil, diaconul şi Stratonic, temnicerul 3
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Ermil şi Stratonic 25
Acatistul Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic 33
Imnografie 49
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic.....51
Viaţa şi nevoinţele - Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic.....57
Sfinții mucenici Ermil și Stratonic - drumul spre sfințenie.....62
Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Ermil şi Stratonic; Sfântul ierarh Iacob, episcop de Nisibe.....64

Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții mucenici Ermil și Stratonic; Sfântul ierarh Iacob, episcopul din Nisibe 66
Sfinții mucenici Ermil și Stratonic 68
Pr. asist. dr. Ioan Valentin Istrati - Cântările Ortodoxiei: Sfinţii mucenici Ermil şi Stratonic, fraţi de cruce prin mucenicie. 70
Sfinții mucenici Ermil și Stratonic, România (13 ianuarie).....71
ro.orthodoxwiki - Ermil și Stratonic.....76
Icoane.....80

Slujba Sfinţilor mucenici Ermil, diaconul şi Stratonic, temnicerul

În această zi se cântă împreună şi slujba cuvioşilor părinţi ucişi în Sinai şi în Rait, pentru că în ziua de 14 se odovăieşte praznicul Sfintei şi dumnezeieştii Arătări.

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se cântă stihirile pe 6: 3 ale mucenicilor şi 3 ale cuvioşilor.

Stihirile mucenicilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Ermil cel mărit şi Stratonic cugetătorul de Dumnezeu, doimea cea minunată, mărturisind Treimea cea nezidită, după multe chinuri şi suferinţe au biruit înşelăciunea mulţimii idolilor şi încununându-se cu cununi de biruinţă, se roagă să se dăruiască lumii pace şi mare milă.

Făcându-te slujitor Cuvântului, mucenice Ermil, cu alegerea dumnezeiescului Duh, şi vopsind veşmântul preoţiei cu petele sângelui tău, ai făcut-o cu adevărat mai sfinţită şi mai strălucită. Şi acum te-ai mutat în locaşurile împărăteşti cele înţelegătoare, făcându-te rugător fierbinte pentru cei ce te cinstesc.

Fiind legaţi din porunca judecătorului, aţi fost aşezaţi într-un coş şi sfârşit fericit şi înecare în ape primind amândoi, înţelepteşte aţi înecat într-însa pe mult iscusitul vrăjmaş; iar acum petrecând în ceruri cu bucurie, rugaţi-vă pentru toţi, vitejilor luptători.

Stihirile cuvioşilor părinţi, glasul al 8-lea:

Podobie: Ce vă vom numi pe voi, Sfinţilor? Heruvimi că întru voi S-a odihnit Hristos, serafimi că neîncetat l-aţi proslăvit pe Dânsul, îngeri că de trup v-aţi lepădat, puteri că lucraţi minunile; multe sunt numele voastre şi mai mari darurile rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Mult v-aţi luptat sfinţilor îndurând vitejeşte pornirea barbarilor; şi cu osârdie punându-vă sufletele înaintea săbiilor, v-aţi încununat cu cununi mucenicеşti; iar acum petreceţi cu îngerii după vrednicie. Mare este răbdarea voastră şi mai mari sunt darurile voastre. Rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Cuvioşi ai lui Hristos, nebăgând în seamă cele trecătoare ale vieţii, de bunăvoie v-aţi luptat, supunând vitejeşte cugetul trupului; iar prin sabie săvârşindu-vă, întru Hristos petreceţi acum, după vrednicie, cu îngerii. Pentru aceasta, cinstind pomenirea voastră, vă rugăm: rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Binevieţuind sfinţilor şi urmând vitejeşte luptele mucenicilor, din cer aţi luat darurile după rânduială; că aţi dispreţuit săbiile, chinuri asemenea lor răbdând; că împreună cu dânşii să vă încununaţi cu cununa muceniciei. Rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Alcătuire a lui Studitul: Cuvioşilor părinţi, cugetând ziua şi noaptea la legea Domnului, v-aţi învrednicit a vă face împreună sădiţi cu Pomul vieţii, şi roada voastră a odrăslit cununi de biruinţă. Deci, având îndrăzneală către Judecătorul Dumnezeu, cereţi şi nouă iertare şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Astăzi făptura se luminează; astăzi se veselesc toate cele cereşti împreună cu cele pământeşti. Îngerii se amestecă cu oamenii laolaltă. Ca unde este de faţă împăratul, acolo este şi buna rânduială. Deci să mergem la Iordan să vedem toţi pe Ioan cum botează creştetul cel nefăcut de mână. Pentru aceasta cântând cântare apostolească, cu un glas să strigăm: arătatu-s-a harul lui Dumnezeu, cel mântuitor, tuturor oamenilor, luminând şi dând credincioşilor mare milă.

La Stihoavnă

Se pun **stihirile**, glasul al 2-lea:

Podobia: Casa Eufratului, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa, întru care Cel Dumnezeiesc se naşte.

Arătatu-s-a Raza slavei Tatălui în apele Iordanului, curăţind cu botezul întinăciunea sufletelor noastre.

Stih: Marea a văzut şi a fugit; Iordanul s-a întors înapoi.
Primeşte ca un rob, proorocule Ioan pe Mântuitorul lumii, şi botează pe Făcătorul, spre înnoirea oamenilor.

Stih: Ce-ţi este ţie, mare, că ai fugit; şi ţie Iordane, că te-ai întors înapoi?

Venit-a luminarea, izbăvirea s-a arătat în râul Iordanului; să ne adunăm dar, ca să ne curăţim şi să cântăm pe Iubitorul de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Petrecând viaţa cea întocmai cu îngerii prin osteneli sihăstreşti, cuvioşilor părinţi, aţi plecat trupul înfrânării şi ca pe un rob l-aţi supus Duhului. Şi făcându-vă lucrători poruncilor Domnului, aţi păzit frumuseţea chipului celui dintâi şi aţi dus până la capăt luptele mucenicеşti, prin sudorile sihăstreşti. Şi împodobindu-vă cu îndoite cununi, neîncetat rugaţi-vă Mântuitorului să ne mântuim noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Oştile îngereşti s-au spăimântat văzându-te pe Tine astăzi în Iordan stând gol, Mântuitorule, în ape şi plecându-Ţi prea curatul Tău creştet ca să fii botezat de Ioan. Că sărăcind de bunăvoie, ai îmbogăţit lumea, Doamne, slavă Ţie.

Troparul mucenicilor, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuvioşilor, asemenea*

Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururi cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

În Iordan botezându-Te...

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul praznicului (o dată) şi al mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuvioşilor.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *a praznicului*

După Catisma întâia, se cântă **Sedealna** cuvioşilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Botezatu-v-aţi în trei chipuri, al treilea botez fiind cel prin credinţă. Că cel dintâi botez a fost acela al focului, prin apa şi prin dumnezeiescul Duh; al doilea, cel prin lacrimi în Rait şi în Sinai şi oriunde nevoindu-vă cu tărie aţi petrecut pe pământ viaţa, întocmai ca îngerii, fericiţilor; iar al treilea l-aţi primit jertfindu-vă, ca nişte berbeci aleşi, pentru Hristos Dumnezeu. Pe Acesta neîncetat rugaţi-L, cu umilinţă, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glasul al 3-lea*

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Stăpânul astăzi a venit la Iordan, botezându-Se în ape de dumnezeiescul Înaintemergător. Şi de sus, Tatăl a mărturisit: Acesta este Fiul Meu cel iubit; şi Duhul S-a arătat, în chip de porumb, peste Dânsul.

După Catisma a doua, se cântă **Sedealna** cuvioşilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Încărunţind în pustiu cu dreapta cinstire de Dumnezeu şi nimicind, cu înfrânarea, patimile, ca finicul limpede aţi înflorit, aducând oamenilor roadele, hrănitoare de suflet şi mai dulci decât mierea, ale faptelor bune, de Dumnezeu purtătorilor. Pentru aceasta mărim cu credinţă pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Apele Iordanului le-ai sfinţit şi stăpânirea păcatului ai sfărâmat-o, Hristoase, Dumnezeul nostru. Plecatu-Te-ai pe Tine sub mâna Înaintemergătorului şi ai mântuit din înşelăciune neamul omenesc. Pentru aceasta Te rugăm, mântuieşte lumea Ta.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele - Se pun trei canoane: Canonul al doilea al praznicului, cu irmosul pe 6; Canonul mucenicilor, pe 4 şi Canonul cuvioşilor, pe 4.

Canonul mucenicilor

alcătuire a lui Iosif

Cântarea I-a, glasul al 8-lea:

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă că S-a prea slăvit.

Cinstiţi întocmai ca nişte stele dumnezeiesc strălucitoare v-aţi arătat pe cerul Bisericii, înţelepţilor, luminându-ne pe noi cu străluciri dumnezeieşti, mucenicilor.

Aprinzându-vă cu focul Duhului, v-aţi arătat ca nişte cărbuni înţelegători, pururea lăudaţilor, şi aţi stins văpaia idolilor, cu apele sângiurilor voastre.

Spălându-vă cu apele lui Hristos, cel ce a înecat în Iordan nelegiuirea noastră, aţi uscat râurile necredinţei, mucenicilor.

A Născătoarei

Opreşte curgerile păcatelor mele, ceea ce ai veştejit stricăciunea morţii, cu naşterea ta. Şi-mi dă umilinţă, Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Canonul cuvioşilor

alcătuire a lui Iosif

Cântarea I-a, glasul al 4-lea:

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate pedestru trecându-l Israil cel de demult, cu mâinile lui Moisi în chipul Crucii, puterea lui Amalic în pustie a biruit.

Făcându-vă asemenea luminii, prin sihăstrie, prea fericiţi-lor, în chip lămurit v-aţi arătat dumnezeieşti la înfăţişare, prin vărsarea sângelui. Pentru aceasta vă veseliţi împreună cu sihaştrii lui Hristos şi cu mucenicii.

În marea lacrimilor voastre aţi înecat mai întâi, înţelepţilor, pe Faraonul cel înţelegător; iar pe urmă, cu pâraiele sângiurilor, l-aţi omorât şi l-aţi trimis la piericiune.

Dătătorul de lumină, Domnul, luminând cu răbdarea nevoinţele voastre, slujitori ai lui Hristos, aţi făcut luminoasă şi lămurită lupta voastră, strălucind mai mult decât razele soarelui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nici strâmtorarea, nici stăruinţa durerilor, nici desăvârşita depărtare de grijile lumeşti, nevoitorilor, nici năvălirea cea sălbatică a barbarilor nu v-au depărtat pe voi de la nădejdea de mai bine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Domnul, care după fire este întru totul nemărginit, încape întru tine, Stăpână, făcându-Se om, pentru milostivire, ca să mântuiască pe cei muritori, pentru negrăita Lui iubire de oameni.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 3-a

Irmos: Frica de tine Doamne, o sădeşte în inimile robilor Tăi şi fii nouă Întărire, celor ce întru adevăr te chemăm pe tine.

Urând nestatornicia celor trecătoare, aţi dorit desfătarea cea netrecătoare a celor viitoare, vitejilor ostaşi ai Împăratului tuturor.

Vitejeşte aţi stat, cugetătorilor de Dumnezeu, împotriva celui ce în chip nelegiuit poruncea să vă plecaţi la necredinţă, şi aţi primit cununi de biruinţă din ceruri.

Surpat-aţi la pământ chipurile înşelăciunii, nerătăcitorilor mucenici ai lui Hristos; şi v-aţi ridicat pe voi locaşuri cinstite şi stâlpi ai cunoaşterii de Dumnezeu.

A Născătoarei

Sabia, care mai înainte se întorcea asupra mea, îmi dă mie acum intrare în Rai, ruşinându-se de suliţa care a împuns pe Cel născut din tine, Maică Fecioară.

Canonul cuvioşilor

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune...

Cu cuget smerit slujind lui Dumnezeu, aţi zdrobit semeţia vrăjmaşului, fericiţilor, când aţi fost tăiaţi cu sabia şi omorâţi.

Uitându-vă, înţelepţilor, la veşnicia celor stătătoare, aţi lepădat micimea celor nestătătoare şi trecătoare. Pentru aceea vă fericim, cuvioşilor mucenici.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Supunându-vă legii celei dumnezeieşti, cu cuget încrezător, aţi omorât dulceţile trupului, prin înfrânare; şi acum nevoindu-vă, aţi ajuns la mărire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă, ceea ce ai născut pe Cuvântul cel Preasfânt, sfinţeşte sufletele şi trupurile noastre, ale celor ce te fericim pe tine, ceea ce eşti fără de prihană.

Irmosul: Nu întru înţelepciune şi putere şi bogăţie ne lăudăm, ci întru Tine, înţelepciunea Părintelui cea ipostatică, Hristoase. Că nu este Sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Sedealna mucenicilor, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

În ape dimpreună aţi luat fericitul sfârşit, înţelepţilor, înecând pe velier în ele, cu harul Dumnezeului nostru, mucenicilor. Pentru aceasta primind cununi, ca nişte purtători de biruinţă, vă veseliţi cu cetele îngerilor, cu care împreună aduceţi-vă aminte şi de noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuvioşilor, glasul al 4-lea*

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Arătându-vă ca nişte străini şi ca nişte trecători prin pustietăţi şi colibe făcându-vă, aţi sihăstrit cu adevărat, cuvioşilor, şi împodobindu-vă goliciunea cu îmbrăcămintea faptelor bune, v-aţi asemănat patimilor lui Hristos. Pentru aceasta aţi şi primit junghiere de la barbari.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Cel ce Se îmbracă cu lumină ca şi cu o haină, Se îmbracă acum cu apele Iordanului, Hristos, Dumnezeul nostru, pe care îl mărturiseşte, de sus, împreună – şederea pe scaun cu Tatăl, iar de jos, slava Domnului, care a venit peste Dânsul. Acesta este Cel ce ne luminează şi ne sfinţeşte pe noi.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Ca un slujitor al Cuvântului, mucenice Ermil, cu mare înflăcărare ai înfruntat, cu cuvintele tale, nebunia cea necuvântătoare a celor fără de lege.

Cugetătorii de Dumnezeu propovăduind o singură fire a Dumnezeirii, o putere şi o domnie, au defăimat înşelăciunea mulţimii idolilor.

Sfâşiat fiind, spânzurat şi de tot felul de suferinţe înconjurat, ai rămas neclintit, luptătorule Ermil, mucenice, înţelepţitule de Dumnezeu.

A Născătoarei

Dormind în lenevire şi cu păcatul fiind acoperit, deşteaptă-mă iarăşi la pocăinţă, prea curată, ca una ce eşti Maică a Cuvântului.

Canonul cuvioşilor

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Nebiruiţi fiind de patimile trupului, aţi biruit pe vrăjmaşi şi omorâţi fiind cu sabia, prea fericiţilor, v-aţi mutat împreună către viaţa cea cerească, bucurându-vă.

Omorându-vă de bunăvoie mai înainte de moarte, prin înfrânare, cuvioşilor, aţi primit de bunăvoie să fiţi omorâţi în chip cumplit de săbiile celor fără de lege, încredinţaţi fiind de viaţa cea de dincolo de moarte.

Ca nişte miei v-aţi hrănit cu înfrânarea şi ca nişte berbeci aleşi aţi fost ucişi de ghearele lupilor celor vărsători de sânge şi jertfă desăvârşită v-aţi adus, cuvioşilor, lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Preoţii şi bătrânii şi tinerii, care locuiau în Rait şi în Muntele Sinai, s-au făcut mucenici, vieţuind în chip cuviincios şi de moarte silnică murind.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Domnul cel mai înainte de veci arătându-Se din Fecioară Prunc tânăr, şi făcându-Se om, înnoieşte omenirea. Să-I cântăm Lui: slavă puterii Tale, Doamne.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin, pe mine păcătosul? Ci, Te rog mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale şi îndreptează căile mele.

Norii chinurilor nu au acoperit vitejia voastră, mucenici prea lăudaţi că s-au arătat cu mult mai strălucitori decât soarele, povăţuind la lumină pe cei binecredincioşi, cu lumina dreptei cinstiri de Dumnezeu, şi risipind întunericul demonilor.

Trecând peste hotarele omenirii, de Dumnezeu fericiţilor, şi unindu-vă, prin desăvârşite curăţiri, cu Cel mai presus de fire, aţi suferit cu inima neînduplecată, suferinţele cele amare şi sfâşierile şi chinurile.

Vitejeşte ai stat împotriva judecătorului, mărite mucenice Ermil, şi te-ai învrednicit să auzi glas din cer, prea fericite, şi să vorbeşti, cu dragoste, cu Cel ce te-a chemat, ca şi cu un întâistătător al întrecerilor şi întăritor al mucenicilor Lui.

A Născătoarei

Ca o frumoasă, ca o împodobită, ca una ce străluceşti întru curăţie ai întrupat pe Cuvântul cel frumos întru frumuseţe, Maică Fecioară, şi ai născut pe Cel ce dă tuturor fiinţă, cu lucrare dumnezeiască, din bogăţia bunătăţii.

Canonul cuvioşilor

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Arătatu-v-aţi rai al desfătării, având în mijlocul vostru, pom al vieţii, pe Domnul, care a primit ca pe o jertfă sângele vostru.

Pâraiele sângiurilor împreunându-le cu curgerile lacrimilor voastre, purtătorilor de Dumnezeu, aţi înecat într-însele pe şarpele, cel cu multe chipuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bunăvoinţa lui Dumnezeu v-aţi învrednicit a o vedea şi bucurie veşnică aţi luat, fericiţilor, în locul ostenelilor şi suferinţelor voastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născut-ai pe Dumnezeu mai presus de cuvânt şi de cuget şi ai rămas după naştere ca şi mai înainte de naştere, fecioară curată, de Dumnezeu dăruită.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune, scoate-mă.

Plini fiind de ape făcătoare de viaţă, aţi fost aruncaţi în apele râurilor; şi întru acelea primind sfârşitul, aţi înecat pe întâistătătorul răutăţii; iar acum ne izvorâţi nouă izvoare de tămăduire, prea lăudaţilor.

Fără de împotrivire aruncaţi fiind într-un coş, aţi fost daţi adâncimii, purtătorilor de biruinţă, şi v-aţi înălţat la viaţa dumnezeiască, aflând cu bucurie cele din veac nădăjduite de voi, sfinţilor mucenici, cei mari la suflet.

Arătatu-te-ai, mucenice Stratonic, pe când te chinuiau amarnic şi te băteau, stâlp nemişcat de răbdare, sprijinindu-te pe temelia credinţei şi nimicind, prin cuvinte şi prin fapte, împotrivirea prigonitorilor.

A Născătoarei

Patimile sufletului meu celui neputincios şi durerea inimii, Fecioară, şi răzvrătirile cele de multe feluri ale gândului meu vindecă-le, Născătoare de Dumnezeu, ca o milostivă, şi te rog fă să înceteze viforul cel cumplit al patimilor mele.

Canonul cuvioşilor

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas…

Rupându-vă din legăturile străduinţelor lumeşti, prin nevoinţe, v-aţi dezlegat de cătuşele trupului prin moartea cea năpraznică şi v-aţi legat de Ziditorul cu dragostea cea nedezlegată.

Arătându-vă ca nişte munţi prin vieţuirea voastră cea înaltă, aţi supus sub picioarele lui Hristos pe cel ce ameninţă că va cuprinde cu puterea munţii şi toată zidirea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adăpaţi fiind cu apele lacrimilor, fericiţilor, rodiţi ca un pământ bun şi gras, spicul de grâu al muceniciei, care se păstrează în jitniţele cele veşnice ale lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Adoarme valurile patimilor trupului meu cu rugăciunea ta cea neadormită, Fecioară, şi nu mă lăsa să adorm în somnul cel prea greu al păcatului.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Biserica striga către Tine, Doamne, curăţindu-se de sângele demonilor, cu sângele cel curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Condacul, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

De zbuciumul cel lumesc aţi fugit şi la limanul cel lin v-aţi mutat, prin sângiurile muceniciei; şi cu ostenelile pustniciei v-aţi încununat. Pentru aceasta v-aţi şi arătat cu mucenicii şi cuvioşii împreună - locuitori.

Icos: Mădularele cele de pe pământ omorându-vă, cu chinuirea cea de viaţă purtătoare, patima lui Hristos Dumnezeu aţi închipuit, întâi întru bună pustnicie, iar apoi iarăşi, întru lupta voastră mucenicească. Pentru aceasta aţi şi primit de la El îndoite cununi pe capetele voastre, părinţilor, gătindu-vă cort ceresc şi loc veşnic; unde acum, bucurându-vă, sunteţi văzuţi, împreună - locuitori cu mucenicii şi cuvioşii.

Sinaxar

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic.

Aceşti doi sfinţi mucenici au trăit pe vremea împăratului Liciniu. Sfântul Ermil era diacon şi mărturisind înaintea împăratului numele lui Hristos, mai întâi a fost bătut cu toiege de aramă peste faţă. Şi cu toate că era plin de răni, el îndemna pe prietenul său, Stratonic să nu se spăimânteze şi să-şi ţină firea, căci atunci când Ermil era bătut cu toiege, Stratonic plângea de mila lui. Atunci au priceput călăii că şi el este de un gând şi de o voinţă cu Ermil. Deci, fiind întrebat de împărat, a mărturisit că este creştin. Atunci, bătându-l şi pe el, l-au aruncat împreună cu Ermil, în apa Istrului, adică în Dunăre, unde amândoi au primit fericit sfârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Iacob cel din Nisibe, în Mesopotamia.

Cuviosul Iacob s-a născut şi a crescut în marea cetate a Nisibei. Şi iubind viaţa cea paşnică şi liniştită s-a retras în munţi şi s-a supus vitejeşte lipsurilor pustiului, vara fiind ars de soare, iarna chinuit de ger şi de îngheţ.

Hrana lui erau ierburile sălbatice, băutura apa, cu măsuri, iar haina, un biet acoperământ. În timp ce îşi secătuia trupul în acest chip, dobândea multă hrană duhovnicească pentru suflet. De aici îi venea îndrăzneala către Dumnezeu şi puterea de a vedea cele viitoare; iar din harul Duhului Sfânt a primit puterea de a face minuni.

Trecând odată pe o cărare, a văzut câteva femei stând fără ruşine lângă un izvor. El a făcut ca izvorul să sece, iar femeilor le-a albit părul capului. Rugat fiind, a făcut ca apa să izvorască iarăşi, însă pe femei le-a lăsat cu capul înălbit.

Pe un judecător persan, care făcuse o judecată nedreaptă, l-a îngrozit. Căci aflându-se acolo o piatră mare, sfântul a blestemat-o de s-a zdrobit, aşa că a îngrozit pe cel ce erau de faţă. Şi temându-se judecătorul a înnoit judecata şi a dat hotărâre dreaptă.

Nişte scamatori, lăsând să se creadă că unul din ei este mort, au cerut ajutor de la fericitul Iacob, care trecea pe acolo. Fericitul a dat cu adevărat morţii pe cel prefăcut mort; dar după aceasta iarăşi l-a înviat.

Când era episcop în patria sa Nisibe, a fost de faţă şi el la sinodul de la Niceea, unde necuratul Arie a fost anatematizat. Acesta după ce a fost caterisit, vrând prin viclenie să intre în biserică şi să slujească a murit, datorită rugăciunilor lui Iacob, vărsându-şi intestinele.

Când Sapor, împăratul perşilor, a venit şi a înconjurat Nisibe cu multe meşteşugiri, şi se gătea să intre în cetate, sfântul numai s-a arătat, iar perşii au fost puşi pe fugă, căci un nor de muşte şi de ţânţari războindu-se cu ei, le-a înţepat caii şi elefanţii, de au rupt legăturile şi s-au împrăştiat. Iar împăratul, cuprins de nedumerire, s-a întors în ţara lui, fără nici un câştig.

Făcând aceste minuni şi ajungând la adânci bătrâneţi, fericitul Iacob a încetat din viaţă.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Atanasie, care fiind bătut cu toiege, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Pahomie şi Papirin, care în râu s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea târnosirii Mănăstirii proorocului Ilie, din Valea Adâncă.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Maxim cavsocalivitul, care a sihăstrit în Sfântul Munte al Athosului, la anul 1320, şi care în pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Limba ta cea picurătoare de miere se aude din gura ta, liniştind amărăciunea mâhnirii lui Stratonic, cel împreună - luptător cu tine, Ermil, care striga: Dumnezeule, bine eşti cuvântat în veci.

Toiag puternic având crucea cea mântuitoare, viteazule mucenice, şi răbdând toiege, cu osârdie cânţi: bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Cel ce a mântuit, în chip minunat, din pântecele chitului pe proorocul cel ţinut într-însul, Acela mântuieşte, după moarte, din apele râurilor, moaştele cele purtătoare de biruinţă ale voastre, cei ce aţi câştigat răsplată în lupte.

A Născătoarei

Ca să dezlegi blestemul Evei te-ai sălăşluit în pântecele cel fără prihană, Hristoase, făcând să ţâşnească izvoare de binecuvântare celor ce strigă: binecuvântat este rodul pântecelui tău, Preacurată.

Canonul cuvioşilor

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam, oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Fiind străluciţi cu strălucirile înfrânării şi luminaţi cu sfinţitele lupte, mucenicilor, prea mărit v-aţi mutat către Strălucirea cea neapusă şi fii ai zilei v-aţi făcut.

Înstrăinându-vă de bunăvoie de dulceţile cele din lume, în chip minunat v-aţi unit cu Cel ce S-a arătat oamenilor în trup, moştenind bunătăţile cele veşnice şi nepieritoare, cuvioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiescul Pavel şi Ioan, Teodul şi Nil şi după ei toţi cei ce au murit şi au vieţuit în chip prea mărit, pustnici şi lăudaţi mucenici, să fie fericiţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine ceea ce ai purtat cu adevărat în pântece Mana vieţii, te-a preînchipuit în chip vădit de demult năstrapa cea purtătoare de mană. Bine eşti cuvântată tu între femei, prea curată Stăpână.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori, cuptorul, chinuitorul haldeilor l-a ars nebuneşte cinstitorilor de Dumnezeu; şi, văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, a strigat: Pe Făcătorul şi Izbăvitorul, tineri, bine-L cuvântaţi; preoţi, lăudaţi-L; noroade, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Vrednicule de laudă, Ermil, rabzi cu bărbăţie să fii bătut şi cu sabia cumplit lovit şi de mulţimea necazurilor înconjurat; iar lui Stratonic te-ai făcut povăţuitor, în luptele pentru dreapta cinstire de Dumnezeu, cu care şi strigai: preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Cei cu cugetul neplecat şi viteji în luptă şi vrednici de darurile cele cereşti, pietrele cele nestemate, turnurile de apărare a credincioşilor, când li s-a poruncit să se în-

chine pietrelor, nu le-au dat cinstire. Iar lui Dumnezeu, Stăpânului tuturor, strigau: popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Sfâşiind cu gheare de fier coastele tale tiranul, şi cu săbiile lovindu-te fără de milă, nu ţi-ai abătut gândul ce era întărit cu dragostea cea dumnezeiască şi cugeta la frumuseţea Izbăvitorului. Căruia acum fără teamă, cu îndrăzneală strigi: popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

A Născătoarei

Cel ce este în toate desăvârşit şi cu firea neapropiat, S-a arătat mie apropiat, îmbrăcându-Se cu trup, din tine, ceea ce nu ştii de nuntă. Pe Acela cu sârguinţă roagă-L să risipească sarcina fărădelegilor mele şi să mă mântuiască pe mine, cel ce cânt: preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Canonul cuvioşilor

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniil...

Ceata cea măreaţă a cuvioşilor, împodobită cu fapte bune sihăstreşti, arată astăzi pe toţi dănţuitori dumnezeieşti, lăudând şi cântând lui Hristos: binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Înjunghiaţi aţi fost ca nişte miei, tăiaţi în bucăţi de săbiile barbarilor, şi v-aţi adus jertfă desăvârşită Cuvântului, care S-a jertfit, şi v-aţi sălăşluit în corturile celor întâi-născuţi, cântând: lăudaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Goi fiind de toată dulceaţa, cuvioşilor părinţi, aţi dezbrăcat pe vrăjmaşul cel rău, care a înşelat pe strămoşi; şi ca nişte luptători, primind veşmânt sfinţit, l-aţi îmbrăcat cu ruşine, înţelepţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iarăşi se deschide prin tine Raiul cel dintâi, de Dumnezeu dăruită Fecioară, şi se duce înăuntru omul cel osândit întâi şi se îndumnezeieşte cu adevărat frământătura oamenilor, celor ce strigă: toate lucrurile pe Domnul lăudaţi-L.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil în groapă a încleştat gurile leilor cele deschise; şi puterea focului au stins, încingâdu-se cu fapta bună, tinerii cei iubitori de dreapta credinţă, strigând: binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre; că Cel Preaînalt de voie S-a pogorât, până la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om. Pentru aceea pe prea curata Născătoare de Dumnezeu credincioşii o mărim.

Trecând noianul chinurilor cu vetreala lui Hristos, mucenicilor, aţi ajuns la limanul odihnei, unde sunt cetele mucenicilor şi adunarea drepţilor; acolo este Lumina cea neapusă şi bucuria celor ce prăznuiesc în duh.

Cei luminaţi de strălucirea dumnezeiască, vitejii mucenici ai adevărului, trecând întunericul cel adânc al chinurilor, au plecat către Soarele cel neapus, care a strălucit mai înainte de luceafăr; iar acum luminează sufletele noastre lumina mântuirii.

Astăzi Biserica lui Hristos săvârşind sfântă pomenirea nevoinţei voastre, prea fericiţilor, prăznuieşte sărbătoare de veselie şi purtătoare de lumină, slăvind pe Dumnezeu, cel ce v-a dat vouă cununi şi mărindu-vă pe voi ca pe nişte robi.

Ridicaţi aţi fost cu adevărat, sfinţilor, către strălucita înălţime a muceniciei şi aţi ajuns la capătul doririi voastre, cu adevărat fericiţilor, luând împărăţia lui Dumnezeu cea netulburată, mucenice Stratonic, împreună cu Ermil cel înţelept şi de Dumnezeu înţelepţit.

A Născătoarei

Îndură-Te de mine, Mântuitorule, Cel ce Te-ai născut şi ai păzit, după naştere, nestricată pe ceea ce Te-a născut, când vei şedea să judeci faptele mele, trecând cu

vederea nelegiuirile şi păcatele mele, că Cel ce eşti fără de păcat, ca un Dumnezeu milostiv şi iubitor de oameni.

Canonul cuvioşilor

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Veniţi să mărim cu glas mare, prin grăiri sfinţite, pe cuvioşii părinţi, care au vieţuit cu credinţă în Rait şi în Sinai şi în chip cucernic s-au nevoit.

Cât sunt de lăudate chinurile voastre cele sihăstreşti, ostenitorilor în lupte; cât de peste măsură de mari sunt luptele prin care aţi biruit pe înşelătorul. Cât de minunată este nevoinţa prin care, după lege, v-aţi încununat.

Trupul şi sufletul v-aţi închinat Domnului, după cuviinţă, şi sfinţindu-vă cu sudorile înfrânării, aţi uscat cu curgerile sângiurilor marea răutăţii barbarilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pomenirea voastră cea de Dumnezeu luminată, strălucind cu răsăriturile ostenelilor voastre cele pentru Hristos, fericiţilor, luminează cugetele tuturor cu harul dumnezeiescului Duh, care lucrează toate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Se spăimântează heruvimii de Cuvântul cel ce şade pe dânşii în chip de negrăit, văzându-L prunc ţinut în braţele tale cele de Maică, prea curată Stăpână, ceea ce eşti mai presus decât toată zidirea.

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, muntele cel netăiat, Fecioară, a fost tăiat, unind laolaltă firile cele deosebite. Pentru aceasta bucurându-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Cântând cu dragoste sfinţită prăznuire a lui Ermil, cugetătorul de Dumnezeu şi al lui Stratonic, toţi lăudăm pe Hristos, care S-a botezat astăzi de mâna lui Ioan în apele Iordanului, şi a prea mărit pe aceştia împreună, ca pe ai Săi dumnezeieşti mucenici.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă:**

Prin ostenelile sihăstriei în chip desăvârşit aţi ucis pe şarpele, începătorul răutăţii; iar la sfârşitul vostru aţi luat cununile muceniciei, cei ce sunteţi lauda părinţilor, şi mărirea mucenicilor, mulţimea cea pururea prăznuită a prea sfinţilor părinţi din Rait şi Sinai.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Ziua de astăzi s-a făcut zi de lumină neapusă, că Hristos, Adevărul, a venit acum de S-a arătat. Să-L lăudăm pe El cu cântări şi cu glasuri, după cuviinţă, ca pe Ziditorul şi Stăpânul. O, ce taină nouă! Făcătorul lui Adam de bunăvoia Lui S-a arătat om.

La Stihoavnă

Se pun **stihirile** praznicului, glasul al 6-lea:

Podobie: Îngereştile puteri...

Veniţi credincioşilor cu simţirea inimii să alergăm la râul Iordanului şi, văzând pe Hristos că Se botează cu trupul de la Ioan Înaintemergătorul, şi împreună cu dânsul teologhisind, să-I strigăm Lui: bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Stih: Marea a văzut şi a fugit; Iordanul s-a întors înapoi.

Acum toiagul lui Iesei a odrăslit chivotul cel dumnezeiesc şi de mană primitor, din care a ieşit Floarea vieţii cea nepieritoare. De care spăimântându-se Iordanul şi cu mâna pipăindu-L Ioan, striga cu credinţă: bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Stih: Ce-ţi este ţie, mare, că ai fugit; şi ţie Iordane, că te-ai întors înapoi?

Puterilor cereşti aduceţi cântări, oamenilor psălmuiţi într-un glas şi vă bucuraţi! Că, iată, Stăpânul, strălucirea Tatălui, vine la apele Iordanului şi botezându-Se de rob, pe noi ne-a mântuit. Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuvioşilor, glasul al 6-lea*

Fericiţi sunteţi, cuvioşilor şi mucenicilor ai lui Hristos Dumnezeu: cuvioşi, că pentru dreptate aţi fost prigoniţi; şi mucenici, că sabia nu v-a despărţit pe voi de dragostea lui Hristos; bucuraţi-vă pentru aceasta, că plata voastră multă este în ceruri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Alcătuire a lui Anatolie: Astăzi făptura se luminează; astăzi se veselesc toate cele cereşti împreună cu cele pământeşti. Îngerii şi oamenii se amestecă laolaltă. Că unde este de faţă împăratul este şi buna rânduială. Deci să alergăm la Iordan, să vedem toţi pe Ioan, cum botează creştetul cel nefăcut de mână. Pentru aceasta cântând cântare apostolească, cu un glas să strigăm: arătatu-s-a harul lui Dumnezeu, cel mântuitor, tuturor oamenilor, luminând şi dând credincioşilor mare milă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei, după rânduială, şi otpustul.

La Liturghie

La Fericiri se pun: din Canonul al doilea al praznicului, Cântarea a 8-a pe 4 şi din Canonul mucenicilor, Cântarea a 6-a pe 4.

După Vohod şi tropare, Prochimenul şi stihul zilei.

Apostolul din Epistola a doua către Timotei (I, 1-2, 8-10): Pavel, apostol al lui Hristos Iisus, prin voinţa lui Dumnezeu... (caută vineri în săptămâna a 27-a după Rusalii).

Aliluia al zilei.

Evanghelia de la Luca (XX, 1-8): În vremea aceea, când învăţa Iisus poporul în Templu... (caută miercuri în săptămâna a 28-a după Rusalii).

Chinonicul praznicului: Arătatu-s-a darul lui Dumnezeu cel mântuitor tuturor oamenilor. Aliluia.

Chinonicul sfinţilor: Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul; celor drepţi se cuvine laudă.

Sursa: Mineiul (lunile ianuarie-iulie), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2001

Sursa:
http://www.sfintiromani.ro/ro/pagina/39/ianuarie_ermil_si_stratonic_slujba.html

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Ermil şi Stratonic

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Ermil şi Stratonic - 13 ianuarie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=TsT5za0jQZU

***

Troparul Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

alcătuire a lui Iosif

Cântarea I-a, glasul al 8-lea:

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstiţi întocmai ca nişte stele dumnezeiesc strălucitoare v-aţi arătat pe cerul Bisericii, înţelepţflor, luminându-ne pe noi cu străluciri dumnezeieşti, mucenicilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Aprinzându-vă cu focul Duhului, v-aţi arătat ca nişte cărbuni înţelegători, pururea lăudaţilor şi aţi stins văpaia idolilor, cu apele sângiurilor voastre.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Spălându-vă cu apele lui Hristos, cel ce a înecat în Iordan nelegiuirea noastră, aţi uscat râurile necredinţei, mucenicilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Opreşte curgerile păcatelor mele, ceea ce ai veştejit stricăciunea morţii, cu naşterea ta. Şi-mi dă umilinţă, Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Frica de tine Doamne, o sădeşte în inimile robilor Tăi şi fii nouă Întărire, celor ce întru adevăr te chemăm pe tine.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Urând nestatornicia celor trecătoare, aţi dorit desfătarea cea netrecătoare a celor, viitoare, vitejilor ostaşi ai Împăratului tuturor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Vitejeşte aţi stat, cugetătorilor de Dumnezeu, împotriva celui ce în chip nelegiuit poruncea să vă plecaţi la necredinţă şi aţi primit cununi de biruinţă din ceruri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Surpat-aţi la pământ chipurile înşelăciunii, nerătăcitorilor mucenici al lui Hristos; şi v-aţi ridicat pe voi locaşuri cinstite şi stâlpi ai cunoaşterii de Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sabia, care mai înainte se întorcea asupra mea, îmi dă mie acum intrare în Rai, ruşinându-se de suliţa care a împuns pe Cel Născut din tine, Maică Fecioară.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un slujitor al Cuvântului, Sfinte mucenice Ermil, cu mare înflăcărare ai înfruntat, cu cuvintele tale, nebunia cea necuvântătoare a celor fărădelege.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetătorii de Dumnezeu propovăduind o singură fire a Dumnezeirii, o Putere şi o Domnie, au defăimat înşelăciunea mulţimii idolilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfâşiat fiind, spânzurat şi de tot felul de suferinţe înconjurat, ai rămas neclintit, luptătorule Ermil, mucenice, înţelepţitule de Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dormind în lenevire şi cu păcatul fiind acoperit, deşteaptă-mă iarăşi la pocăinţă, Preacurată, ca una ce eşti Maică a Cuvântului.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin, pe mine păcătosul? Ci, Te rog mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale şi îndreptează căile mele.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Norii chinurilor nu au acoperit vitejia voastră, mucenici prea lăudaţi că s-au arătat cu mult mai strălucitori decât soarele, povăţuind la Lumină pe cei bine credincioşi, cu lumina dreptei cinstiri de Dumnezeu şi risipind întunericul demonilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Trecând peste hotarele omenirii, de Dumnezeu fericiţilor şi unindu-vă, prin desăvârşite curăţiri, cu Cel mai presus de fire, aţi suferit, cu inimă neînduplecată suferinţele cele amare şi sfâşierile şi chinurile.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Vitejeşte ai stat împotriva judecătorului, mărite mucenice Ermil şi te-ai învrednicit să auzi glas din cer, prea fericite şi să vorbeşti cu dragoste, cu Cel ce te-a chemat, ca şi cu un Întâistătător al întrecerilor şi Întăritor al mucenicilor Lui.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o frumoasă, ca o împodobită, ca una ce străluceşti întru curăţie ai Întrupat pe Cuvântul cel frumos întru frumuseţe, Maică Fecioară şi ai născut pe Cel ce dă tuturor fiinţă, cu lucrare dumnezeiască, din bogăţia bunătăţii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune, scoate-mă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Plini fiind de ape făcătoare de viată, ati fost aruncaţi în apele râurilor; şi întru acelea primind sfârşitul, aţi înecat pe întâistătătorul răutăţii; iar acum ne izvorâţi nouă izvoare de tămăduire, prea lăudaţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fără de împotrivire aruncaţi fiind într-un coş, aţi fost daţi adâncimii, purtătorilor de biruinţă şi v-aţi înălţat la viaţa cea dumnezeiască, aflând cu bucurie cele din veac nădăjduite de voi, sfinţilor mucenici, cei mari la suflet.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai, Sfinte mucenice Stratonic, pe când te chinuiau amarnic şi te băteau, stâlp nemişcat de răbdare, sprijinindu-te pe temelia credinţei şi nimicind, prin cuvinte şi prin fapte, împotrivirea prigonitorilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Patimile sufletului meu celui neputincios şi durerea inimii, Fecioară şi răzvrătirile cele de multe feluri ale gândului meu vindecă-le, Născătoare de Dumnezeu, ca o milostivă şi te rog fă să înceteze viforul cel cumplit al patimilor mele.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

De zbuciumul cel lumesc aţi fugit şi la limanul cel lin v-aţi mutat, prin sângiurile muceniciei; şi cu ostenelile pustniciei v-aţi încununat. Pentru aceasta v-aţi şi arătat cu mucenicii şi cuvioşii împreună locuitori.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Limba ta cea picurătoare de miere se aude din gura ta, liniştind amărăciunea mâhnirii Sfântului mucenic Stratonic, cel împreună luptător cu tine, Sfinte mucenice Ermil, care striga: Dumnezeule, bine eşti cuvântat în veci.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Toiag puternic având crucea cea mântuitoare, viteazule mucenice şi răbdând toiege, cu osârdie cânţi: bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a mântuit, în chip minunat, din pântecele chitului pe proorocul cel ţinut într-însul, Acela mântuieşte, după moarte, din apele râurilor, moaştele cele purtătoare de biruinţă ale voastre, cei ce aţi câştigat răsplată în lupte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca să dezlegi blestemul Evei te-ai sălăşluit în pântecele cel fără prihană, Hristoase, făcând să ţâşnească izvoare de binecuvântare celor ce strigă: binecuvântat este Rodul pântecelui tău, Preacurată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori, cuptorul, chinuitorul haldeilor l-a ars nebuneşte cinstitorilor de Dumnezeu; şi, văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, a strigat: Pe Făcătorul şi Izbăvitorul, tineri, bine-L cuvântaţi; preoţi, lăudaţi-L; noroade, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Vrednicule de laudă, Sfinte mucenice Ermil, rabzi cu bărbăţie să fii bătut şi cu sabia cumplit lovit şi de mulţimea necazurilor înconjurat; iar Sfântului Stratonic te-ai făcut povăţuitor, în luptele pentru dreapta cinstire de Dumnezeu, cu care şi strigai: preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei cu cugetul neplecat şi viteji în luptă şi vrednici de darurile cele cereşti, pietrele cele nestemate, turnurile de apărare a credincioşilor, când li s-a poruncit să se închine pietrelor, nu le-au dat cinstire. Iar lui Dumnezeu, Stăpânul tuturor, strigau: popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfâşiind cu ghiare de fier coastele tale tiranul şi cu săbiile lovindu-te fără de milă, nu ţi-ai abătut gândul ce era întărit cu dragostea cea dumnezeiască şi cugeta la frumuseţea Izbăvitorului. Căruia acum, fără teamă, cu îndrăzneală strigi: popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce este în toate desăvârşit şi cu Firea neapropiat, S-a arătat mie apropiat, îmbrăcându-Se cu Trup, din tine, Ceea ce nu ştii de nuntă. Pe Acela cu sârguinţă roagă-L să risipească sarcina fărădelegilor mele şi să mă mântuiască pe mine, cel ce cânt: preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre; că Cel Preaînalt de voie S-a pogorât, până la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om. Pentru aceea pe prea curata Născătoare de Dumnezeu credincioşii o mărim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Trecând noianul chinurilor cu vetreala lui Hristos, mucenicilor, aţi ajuns la limanul odihnei, unde sunt cetele mucenicilor şi adunarea drepţilor; acolo este Lumina cea neapusă şi Bucuria celor ce prăznuiesc în Duhul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei luminaţi de strălucirea dumnezeiască, vitejii mucenici ai adevărului, trecând întunericul cel adânc al chinurilor, au plecat către Soarele cel neapus, care a strălucit mai înainte de Luceafăr, iar acum luminează sufletele noastre, Lumina mântuirii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi Biserica lui Hristos săvârşind sfântă pomenirea nevoinţelor voastre, prea fericiţilor, prăznuieşte sărbătoare de veselie şi purtătoare de lumină, slăvind pe Dumnezeu, cel ce v-a dat vouă cununi şi mărindu-vă pe voi ca pe nişte robi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicaţi aţi fost cu adevărat, sfinţilor, către strălucita înălţime a muceniciei şi aţi ajuns la capătul doririi voastre, cu adevărat fericiţilor, luând Împărăţia lui Dumnezeu cea netulburată, mucenice Stratonic, împreună cu Sfântul Ermil cel înţelept şi de Dumnezeu înţelepţit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îndură-Te de mine, Mântuitorule, cel ce Te-ai născut şi ai păzit, după naştere, nestricată pe Ceea ce Te-a născut, când vei şedea să judeci faptele mele, trecând cu vederea nelegiuirile şi păcatele mele, ca Cel ce eşti fără de păcat, ca un Dumnezeu Milostiv şi Iubitor de oameni.

Sedelna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

În ape dimpreună aţi luat fericitul sfârşit, înţelepţilor, înecând pe Veliar în ele, cu harul Dumnezeului nostru, mucenicilor. Pentru aceasta primind cununi, ca nişte purtători de biruinţă, vă veseliţi cu Cetele îngerilor cu care împreună aduceţi-vă aminte şi de noi.

Sedelna praznicului Botezului Domnului, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cel ce Se îmbarcă cu lumina ca şi cu o haină, Se îmbracă acum în apele Iordanului, Hristos, Dumnezeul nostru, pe care Îl mărturiseşte de sus împreună şederea pe Scaun cu Tatăl, iar de jos, slava Domnului, care a venit peste Dânsul. Acesta este Cel ce ne luminează şi ne sfinţeşte pe noi.

Acatistul Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic

Acatistul Sfinților mucenici Ermil și Stratonic -13 ianuarie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=_E6zdV_Wcsc

***

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și puru rea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi se zic troparele de umilinţă:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Simbolul credinţei

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

***Apoi:* Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule! (de 3 ori).

Şi îndată se cântă, pe glasul al 3-lea: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),*** *apoi:*

Apoi, se zice **Troparul** Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic (glasul al 4-lea) (de 2 ori): Mucenicii Tăi, Doamne, Ermil şi Stratonic, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că, având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzneri. Pentru rugăciunile pătimitorilor Tăi, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Apoi, se zice **Condacul** Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic (glasul al 2-lea): De zbuciumul cel lumesc, ați fugit și la limanul, cel lin, v-ați mutat, prin sângiurile muceniciei; și cu ostenelile pustniciei v-ați încununat. Pentru aceasta, v-ați și arătat cu mucenicii și cuvioșii împreună locuitori.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale, noi, nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.

20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacele şi icoasele

Condacul 1

În adâncul pătimirilor voastre înecând cu tărie pe prigonitorul păgân, vitejilor purtători de chinuri, Ermil şi Stratonic aţi primit sfârşit în apele Dunării şi v-aţi învrednicit de cununile cereşti; pentru aceasta, strigăm către voi: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, mărturisitori ai lui Hristos!***

Icosul 1

Împăratului tuturor, Hristos aţi slujit în viaţă şi nu v-aţi plecat poruncilor păgânului împărat Liciniu, ci pentru Evanghelia Domnului, pătimind îndelung, aţi primit moarte mucenicească în apele Dunării şi aţi fost încununaţi în ceruri, ca nişte biruitori ai înşelăciunii idoleşti. Pentru aceasta, de Îngeri fiind lăudaţi, primiţi şi de la noi aceste cuvinte de cinstire:
Bucuraţi-vă, cei renăscuţi prin apă şi prin Duhul Sfânt;
Bucuraţi-vă, închinători ai PreaSfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, surpători ai păgânătăţii;
Bucuraţi-vă, vlăstare ale daco-romanilor creştini;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi lepădat deşarta închinare la idoli;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi deplâns rătăcirea tiranilor;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi nesocotit poruncile nelegiuite;
Bucuraţi-vă, ascultători ai poruncilor lui Hristos;
Bucuraţi-vă, împlinitori ai voii Domnului;
Bucuraţi-vă, pilde statornice în mărturisirea credinţei;
Bucuraţi-vă, răbdători de chinuri răsplătiţi în ceruri;
Bucuraţi-vă, grabnic mijlocitori pentru cei ce vă cinstesc;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, mărturisitori ai lui Hristos!

Condacul 2

Păgânul împărat Liciniu, auzind despre tine, Sfinte Ermil, că slujeşti lui Hristos şi râzi de zeii păgânilor a poruncit să fii prins, iar trimişii te-au aflat rugându-te Domnului, cu mâinile ridicate spre cer. Atunci, înţelegând că vei fi chinuit pentru Hristos, te-ai umplut de bucurie şi ai mers cu sârguinţă înaintea împăratului pământesc, în vreme ce cântai Împăratului ceresc: ***Aliluia!***

Icosul 2

Ai fost întrebat, sfinte, de împărat, dacă eşti creştin, iar tu ai mărturisit credinţa ta în Hristos, arătând, totodată, că eşti şi slujitor al Bisericii Lui. Iar când tiranul te-a îndemnat să devii slujitor al zeilor, i-ai răspuns cu îndrăzneală că idolii pe care îi cinsteşte sunt pietre şi lemne, cu totul surde şi neînsufleţite, lucruri de mâini omeneşti, de care se cuvine, mai ales a râde decât a li se închina cineva. De aceea, noi te lăudăm, cântând aşa:

Bucură-te, diacon al Bisericii sobornicești;
Bucură-te, slujitor al adevăratului Dumnezeu;
Bucură-te, vas al curăţiei sufleteşti;
Bucură-te, sălaş al harului ceresc;
Bucură-te, propovăduitor al Evangheliei;
Bucură-te, cel ce ai mustrat rătăcirile;
Bucură-te, neîmplinitor al poruncilor împăratului păgân;
Bucură-te, cel ce ai nesocotit ademenirile închinătorilor la idoli;
Bucură-te, cel ce ai fugit de slava deşartă a lumii;
Bucură-te, cel pentru care Hristos era viaţă şi bucurie;
Bucură-te, ajutător al dreptcredincioşilor;
Bucură-te, mângâiere a celor încercaţi de necazuri;
Bucură-te, Sfinte Ermil, diacon mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 3

Odrăslire de la neamul daco-romanilor de la Dunăre eşti, Sfinte Stratonic, cel ce ai primit din tinereţe botezul în numele Sfintei Treimi şi în taină credinţa cea în Hristos o lucrai prin fapte bune, lăudând pe Dumnezeu şi cântându-I din inima ta: ***Aliluia!***

Icosul 3

Străjer ai fost al cetăţii Singidunum, Sfinte Stratonic, dar mai mult străjuiai cu mintea şi inima ta, să nu fie cuprinse de gânduri rele sau de patimi; de aceea, după ce Sfântul împărat Constantin cel mare a încetat prigoana creştinilor, adesea mergeai în Biserică şi povăţuire frăţească primeai de la Sfântul diacon Ermil, pentru care te lăudăm zicând:

Bucură-te, iubitor de nevoinţă;
Bucură-te, ocrotitor de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi;
Bucură-te, străjer plin de luare aminte asupra ispitelor;
Bucură-te, cinstitor al slujitorilor Sfântului Altar;
Bucură-te, credincios iubitor al slujbelor Bisericii;
Bucură-te, cel ce învăţătura diaconului Ermil ai ascultat-o;
Bucură-te, cel mişcat la inimă de predica lui;
Bucură-te, cel ce îndemn la rugăciune de la el primeai;

Bucură-te, smerit ascultător al sfaturilor folositoare;
Bucură-te, doritor de sporire duhovnicească;
Bucură-te, săvârşitor al faptelor bune în ascuns;
Bucură-te, pildă de smerită cugetare şi dreaptă socotinţă;
Bucură-te, Sfinte Stratonic, mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 4

Stând înaintea împăratului Liciniu, Sfântul Ermil a răbdat bătaie peste obraz cu unelte de aramă. Dar, deşi era bătut foarte tare, se arăta ca şi cum nu simţea durerea şi defăima slăbiciunea tiranului, cântând Stăpânului Hristos: ***Aliluia!***

Icosul 4

În temniţa rece şi întunecată fiind aruncat 3 zile, Sfinte Ermil, cântai cu bucurie: "Domnul este ajutorul meu şi nu mă voi teme de ce-mi va face mie omul. Cel ce şezi pe Heruvimi, arată-Te şi vino ca să ne mântuieşti pe noi!" De aceea, înţelegând hotărârea ta de a merge pe calea muceniciei, te lăudăm, zicând:
Bucură-te, cel ce nu ai primit să slujeşti idolilor;
Bucură-te, slujitor al Dumnezeului celui nevăzut;
Bucură-te, cel ce ai arătat nebunia idolatriei;
Bucură-te, stâncă neclintită a vestirii lui Hristos;
Bucură-te, cel ce ai îndurat lovituri pentru mărturisirea ta;
Bucură-te, cel întărit în suferinţă de harul dumnezeiesc;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat ca şi cum nu ai simţit dureri;
Bucură-te, defăimător al rătăcirilor păgâneşti;
Bucură-te, cel ce ai certat pe chinuitori;
Bucură-te, rugător pentru pocăinţa păcătoşilor;
Bucură-te, icoana vieţii închinate lui Dumnezeu;
Bucură-te, mult pătimitor pentru adevăr;
Bucură-te, Sfinte Ermil, diacon mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 5

Te minunai, Sfinte Stratonic, de răbdarea şi statornicia în mărturisire a mucenicilor din Singidunum, care pătimiseră mai înainte: preotul Montanus şi soţia sa, Maxima, diaconii Donat şi Fortunat, citeţul Ermoghen şi Venust, a căror pildă doreai să o urmezi, ca să cânţi împreună cu ei lui Hristos: ***Aliluia!***

Icosul 5

Auzind de întemniţarea Sfântului Ermil, mult te-ai întristat, Sfinte Stratonic, cunoscându-l de mulţi ani ca pe un slujitor înţelept al Bisericii şi ca pe un propovă-

duitor plin de râvnă al Evangheliei, împodobit cu toate virtuţile. Iar noi, văzând iubirea ta frăţească, grăim:
Bucură-te, cinstitor al Sfinţilor slujitori;
Bucură-te, cel plin de milostivire pentru aproapele;
Bucură-te, inimă compătimitoare pentru cel întemniţat pe nedrept;
Bucură-te, rugător pentru întărirea lui în mărturisire;
Bucură-te, cel ce te socoteai mai nepuntincios decât mucenicii;
Bucură-te, cel ce din smerenie nu te credeai vrednic de pătimire;
Bucură-te, cel asemenea lui Ermil în dragostea de Dumnezeu;
Bucură-te, următor al lui în rugăciune şi milostenie;
Bucură-te, împreună cu el cinstitor al Sfintei Treimi;
Bucură-te, cel ce ai ţinut credinţa cea dreaptă, ca pe o pavăză;
Bucură-te, împlinitor smerit al poruncilor Domnului;
Bucură-te, ocrotitor al celor prigoniţi;
Bucură-te, Sfinte Stratonic, mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 6

În temniţă ai fost aruncat, fericite Ermil, iar acolo, Dumnezeu a trimis un Înger care întărindu-te spre mărturisirea dreptei credinţe, a zis: "Ermile, îndrăzneşte, grăieşte şi nu tăcea, iar de acum nu te teme, că vei birui îndată meşteşugurile duşmanului, şi de sus vei primi cununa prea luminoasă pentru pătimire", cântând, împreună cu Îngerii: ***Aliluia!***

Icosul 6

După ce ai răbdat 3 zile în temniţă, împăratul Liciniu te-a adus iarăşi la judecată, Sfinte Ermil, dar tu nu ai voit să jertfeşti zeilor, ci ai propovăduit pe adevăratul Dumnezeu, pentru care tiranul a poruncit să fii întins la pământ şi să fii bătut, fără cruţare, dar îndată s-a auzit un glas din cer care te întărea, de puterea căruia chinuitorii au căzut la pământ, iar împăratul cutremurat, a poruncit ca iarăşi să te ducă în temniţă pe tine, cel căruia noi îţi împletim această cunună de cântări:
Bucură-te, cel ce ai primit mângâiere şi întărire, prin Îngeri;
Bucură-te, cel într-armat spre nevoinţa mântuitoare;
Bucură-te, cel ce ai fost încins cu adevărul dreptei credinţe;
Bucură-te, cel ce ai avut rugăciunea, ca pe un arc, în mâinile tale;
Bucură-te, cel ce ai ţinut credinţa cea dreaptă, ca pe o pavăză;
Bucură-te, slujitor neînfricat al lui Hristos-Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai răspuns împăratului cu îndrăzneală;
Bucură-te, cel ce ai zis: "Am ajutor pe Dumnezeu în cer, căruia slujesc";
Bucură-te, cel ce te-ai adus jertfă lui Hristos, prin pătimire;
Bucură-te, cel ce ai răbdat chinuri cumplite, ca unul fără de trup;

Bucură-te, cel ce rugai pe Dumnezeu să te întărească în răbdare;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut vrednic de răsplătirea veşnică;
Bucură-te, Sfinte Ermil, diacon mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 7

Purtând din botez, numele de Stratonic, ai fost cu adevărat după înţelesul cuvântului, ostaş biruitor în lupta cea duhovnicească şi ai supus puterile întunericului cu ajutorul harului dumnezeiesc, în virtuţi sporind şi cu dragoste, strigând Mântuitorului Hristos: ***Aliluia!***

Icosul 7

Când a venit rândul străjerului Stratonic să păzească pe cei legaţi, acesta s-a întristat văzându-l în chinuri pe Ermil, dar se bucura cu duhul de îndrăzneala şi de tăria lui, însă el însuşi nu cuteza să se dea la nişte pătimiri ca acestea. Atunci, cu dragoste frăţească, îngrijea rănile lui, pentru care îl cinstim, zicând:
Bucură-te, cel ce ai întărit pe pătimitorul Ermil;
Bucură-te, purtător de grijă al celui neputincios cu trupul;
Bucură-te, prietenie duhovnicească dovedită prin facere de bine;
Bucură-te, cel ce ai prins curaj prin pilda lui Ermil;
Bucură-te, frate de credinţă, la bine şi la greu;
Bucură-te, rugător împreună cu sfântul mărturisitor;
Bucură-te, vindecător şi al rănilor noastre;
Bucură-te, tămăduitor al durerilor sufleteşti;
Bucură-te, icoană a împreună-pătimirii cu cei suferinzi;
Bucură-te, cel prin care lucrează Duhul Sfânt - Mângâietorul;
Bucură-te, alinare a celor cuprinşi de dureri şi de chinuri;
Bucură-te, sprijinitor al celor neputincioşi;
Bucură-te, Sfinte Stratonic, mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 8

Adus fiind în temniţă, Sfinte Ermil, cântai: “Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este păzitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?” Atunci, te-a învăluit o lumină de sus şi un glas ceresc ţi-a vestit că pătimirile tale vor lua sfârşit după 3 zile, iar tu vei cânta lui Dumnezeu, împreună cu Îngerii: ***Aliluia!***

Icosul 8

A doua zi, venind iar înaintea împăratului, Sfinte Ermil, i-ai spus: “Temniţa cea întunecată mi-a mijlocit mare strălucire şi acum sufletul meu este în pace şi în bucurie şi în negrăită lumină, care îmi dau bună nădejde că voi dobândi bunătăţile,

cele veşnice; iar eu mă minunez foarte cum întunericul, care în tine nu primeşte nici o schimbare, ci totdeauna întunecă ochii tăi cei sufleteşti, ca să nu vadă Adevărul”! De aceea, noi, minunându-ne de îndrăznirea ta, întru mărturisirea credinţei, îţi aducem aceste cuvinte de laudă:
Bucură-te, cel ce ai fost întărit sufleteşte prin glas ceresc;
Bucură-te, cel împodobit de sus cu lumină nespusă, spre încurajare;
Bucură-te, că ai stat la judecata chinuitorului cu faţă strălucitoare;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat vesel, având nădejdea mântuirii;
Bucură-te, cel plin de râvnă pentru mărturisirea Adevărului;
Bucură-te, cel ce fiind legat în temniţă, te rugai neîncetat;
Bucură-te, cel ce ai locuit în întuneric, dar ai primit lumina;
Bucură-te, certare a împăratului pentru întunericul său sufletesc;
Bucură-te, cel ce ai adus laudă lui Dumnezeu şi în închisoare!
Bucură-te, cel ocărât de păgânul împărat pentru nesupunere!
Bucură-te, învăţător pe calea anevoioasă a mântuirii lui Hristos!
Bucură-te, pildă de statornicie în dreapta credinţă!
Bucură-te, Sfinte Ermil, diacon mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 9

Temnicerul Stratonic, văzând pe Sfântul Ermil chinuit fără de omenie, a început a plânge de mila lui; dar, văzându-l unii dintre cei ce stăteau acolo, îndată au spus împăratului că Stratonic, străjerul temniţei pe faţă se arată că este părtaş credinţei creştine. Iar el, bucurându-se pentru prilejul de mărturisire, cânta Sfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ai fost chemat înaintea împăratului, Sfinte Stratonic, şi ca un fiu al adevărului, văzând că acum a venit vremea nevoinţei tale, ai mărturisit că eşti creştin, asemenea lui Ermil, ai defăimat pe idolii cei neînsufleţiţi şi ai slăvit numai pe Unul Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului, pentru care noi îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce ai ales să fii ostaş al lui Hristos;
Bucură-te, străjer păzitor al poruncilor Evangheliei;
Bucură-te, cel ce ai avut o prietenie sfântă cu diaconul Ermil;
Bucură-te, cel ce ai găsit în el, sprijin în mărturisirea dreptei credinţe;
Bucură-te, mărturisitor al Adevărului mântuitor;
Bucură-te, cel ce ai defăimat pe idoli şi pe slujitorii lor;
Bucură-te, biruitor asupra păgânătăţii;
Bucură-te, cel prin care şi alţi creştini au fost îmbărbătaţi;
Bucură-te, cel închis în temniţă pe pământ, dar izbăvit de temniţa iadului;
Bucură-te, cel ce ai fugit de prietenia cu duşmanii lui Dumnezeu;

Bucură-te, laudă a mărturisitorilor dreptei credinţe;
Bucură-te, ramură a cununii mucenicilor din Singidunum;
Bucură-te, Sfinte Stratonic, mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 10

Mâniindu-se Liciniu, a poruncit ca iarăşi să fii întins la pământ şi să fii bătut cu vergi peste pântece. Iar tu, Sfinte Ermil, ai aflat întărire în Hristos către care îndreptând ochii cei sufleteşti, te rugai zicând: "Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, ca să-mi ajuţi mie, grăbeşte-Te!" Şi Îl lăudai, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 10

Tiranul Liciniu, aprinzându-se de mânie pentru multa răbdare a Sfântului Ermil, a poruncit să-i rupă pântecele acestuia cu unghii de fier. Dar, răbdătorul de chinuri zicea: "Inima şi trupul meu s-au bucurat de Dumnezeu cel Viu; ca de seu şi de grăsime să se sature sufletul meu şi cu buze de bucurie Te va lăuda gura mea". Având şi noi în inimă cuvinte dumnezeieşti, îl lăudăm pe Sfântul Ermil, mărturisitorul lui Hristos, cântându-i aşa:
Bucură-te, cel ce ai mâniat pe Liciniu, dar nu L-ai întristat pe Hristos;
Bucură-te, cel ce ai suferit pentru Domnul lovituri peste pântece;
Bucură-te, cel ce fiind bătut, ţi-ai îndreptat mintea la Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai aflat întărire pe Hristos, Mântuitorul lumii;
Bucură-te, cel ce ai strigat: "Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte!"
Bucură-te, cel ce te-ai rugat: "Doamne, ca să-mi ajuţi, grăbeşte-Te!"
Bucură-te, cel ce în inimă slăveai, neîncetat, pe Atotţiitorul;
Bucură-te, cel ce simţeai bucurie în inimă şi în trupul tău;
Bucură-te, cel ce cu buze de bucurie, ai lăudat pe Domnul;
Bucură-te, cel ce auzi acum de la noi cuvinte de laudă;
Bucură-te, cel ce asculţi rugăciunea celor ce te cheamă în ajutor;
Bucură-te, rugător fierbinte pentru noi către Domnul;
Bucură-te, Sfinte Ermil, diacon mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 11

Împăratul plin de mânie, a poruncit să te dezbrace de haine şi să te bată cu beţe, pe tine, fericite Stratonic, iar tu, fiind în chinuri şi defăimând pe idolii cei neînsufleţiţi şi cu smerenie ai cerut Sfântului Ermil să se roage pentru tine, ca să duci calea pătimirii până la capăt, slăvind pe Dumnezeu şi cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 11

Ai fost adus a treia oară la judecată, mult pătimitorule Ermil şi ai spus împăratului, cu hotărâre, că nu vei jertfi zeilor, adăugând acestea: "Arde-mă, taie-mă şi chinu-

ieşte-mă cum voieşti, pentru că am învăţat să nu mă tem de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă!" De aceea, ai fost spânzurat de mâini pe un lemn şi cu un cuţit ţi-au împuns trupul, dar tu, întărit prin putere de sus, te rugai lui Dumnezeu, pentru care noi te lăudăm, zicând aşa:
Bucură-te, cel chinuit prin atârnare de un lemn;
Bucură-te, cel ce ai suferit străpungerea mădularelor;
Bucură-te, cel ce nu te-ai temut de cei ce ucid trupul;
Bucură-te, cel ce ai ştiut că sufletul credincios nu este supus morţii;
Bucură-te, cel ce ai suferit mari dureri din pricina rănilor;
Bucură-te, slujitor mult pătimitor al Bisericii;
Bucură-te, cel ce te-ai rugat: "Fii mie ajutător, Dumnezeule, Mântuitorul meu!"
Bucură-te, cel ce ai auzit glas de sus: "Nu te teme, căci cu tine sunt Eu, Dumnezeul tău";
Bucură-te, cel ce ai răbdat mari dureri trupeşti, dar ai fost mângâiat sufleteşte;
Bucură-te, cel ce ne înveţi pe noi să stăruim în rugăciune;
Bucură-te, cel ce ne povăţuieşti spre răbdare, pentru a primi cununa vieţii;
Bucură-te, mijlocitor către Domnul pentru cei ce te cinstesc;
Bucură-te, Sfinte Stratonic, mărturisitor al lui Hristos!

Condacul 12

Văzând păgânul împărat că amândoi eraţi de neînduplecat şi socoteaţi că lucrul cel mai plăcut este a pătimi şi a muri pentru Hristos, a poruncit ca să fiţi aruncaţi în temniţă, sfinţilor, unde v-aţi rugat lui Dumnezeu şi aţi auzit glas ceresc, zicând: "Alergarea aţi săvârşit, credinţa aţi păzit şi de acum, s-a pregătit vouă cununa dreptăţii, pe care o veţi primi, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 12

Judecată nedreaptă a făcut asupra voastră împăratul Liciniu, poruncind să fiţi înecaţi în Dunăre, mult pătimitorilor, iar voi cântaţi, cu veselie: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, întru oameni bunăvoire!" Apoi, fiind înfăşuraţi în mreje, aţi fost aruncaţi în adâncul apei; Dunărea a primit trupurile voastre, iar cerul v-a întâmpinat sufletele, în cântări ca acestea:
Bucuraţi-vă, cei ce aţi sfinţit pământul cu sângele vostru;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi binecuvântat apele prin mucenicia voastră;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi curăţit văzduhul prin înălţarea sufletelor la cer;
Bucuraţi-vă, peşti cuvântători, mărturisitori ai lui Hristos;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai celor ce sunt pescari de oameni;
Bucuraţi-vă, cei ce sunteţi împreună rugători înaintea Sfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, slava daco-romanilor creştini;
Bucuraţi-vă, rugători pentru urmaşii voştri de un neam şi o credinţă;

Bucuraţi-vă, cei ce fiind aruncaţi în apă, la apa Iordanului aţi cugetat;
Bucuraţi-vă, stele ale Bisericii din Singidunum;
Bucuraţi-vă, împreună rugători în cer cu mucenicii din aceeaşi cetate;
Bucuraţi-vă, mijlocitori pentru mântuirea noastră;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, mărturisitori ai lui Hristos!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, purtătorilor de chinuri, împreună luptători pentru dreapta credinţă, Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, rugaţi-vă pentru noi, cei ce ne luptăm cu păcatul, precum voi v-aţi luptat cu păgânătatea; ajutaţi-ne să păstrăm dreapta credinţă în faţa acestui veac, încât să-L slăvim şi noi pe Dumnezeu prin fapte bune şi împreună cu voi să-I cântăm: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1
Împăratului tuturor, Hristos aţi slujit în viaţă şi nu v-aţi plecat poruncilor păgânului împărat Liciniu, ci pentru Evanghelia Domnului, pătimind îndelung, aţi primit moarte mucenicească în apele Dunării şi aţi fost încununaţi în ceruri, ca nişte biruitori ai înşelăciunii idoleşti. Pentru aceasta, de Îngeri fiind lăudaţi, primiţi şi de la noi aceste cuvinte de cinstire:
Bucuraţi-vă, cei renăscuţi prin apă şi prin Duhul Sfânt;
Bucuraţi-vă, închinători ai PreaSfintei Treimi;
Bucuraţi-vă, surpători ai păgânătăţii;
Bucuraţi-vă, vlăstare ale daco-romanilor creştini;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi lepădat deşarta închinare la idoli;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi deplâns rătăcirea tiranilor;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi nesocotit poruncile nelegiuite;
Bucuraţi-vă, ascultători ai poruncilor lui Hristos;
Bucuraţi-vă, împlinitori ai voii Domnului;
Bucuraţi-vă, pilde statornice în mărturisirea credinţei;
Bucuraţi-vă, răbdători de chinuri răsplătiţi în ceruri;
Bucuraţi-vă, grabnic mijlocitori pentru cei ce vă cinstesc;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, mărturisitori ai lui Hristos!

Condacul 1
În adâncul pătimirilor voastre înecând cu tărie pe prigonitorul păgân, vitejilor purtători de chinuri, Ermil şi Stratonic aţi primit sfârşit în apele Dunării şi v-aţi învrednicit de cununile cereşti; pentru aceasta, strigăm către voi: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, mărturisitori ai lui Hristos!***

Apoi, se zice această:

Rugăciune

Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, care împreună aţi mărturisit, prin faptă şi cuvânt dreapta credinţă creştină, dorind să vă dăruiţi viaţa aceasta pământească pentru ca să dobândiţi viaţa cerească şi să trăiţi în veşnicie, împreună cu Hristos şi cu toţi Sfinţii, ajutaţi-ne să sporim dragostea noastră de cele cereşti şi să ne izbăvim de robia păcatelor.

Cei ce împreună aţi mărturisit pentru Evanghelia Domnului, împreună aţi stat în temniţă, împreună aţi suferit chinurile, împreună aţi fost aruncaţi în apele Dunării, spre înecare, iar apoi trupurile v-au fost îngropate de creştini în acelaşi mormânt, voi aţi primit şi slava deopotrivă în ceruri, de la Hristos, Domnul nostru. Pe Acesta rugaţi-L ca să fim izbăviţi de năvălirea vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi, care voiesc războaie şi în n felurite chipuri, ne rănesc sufleteşte şi trupeşte.

Feriţi-ne, sfinţilor de primejdiile cele de obşte, de foamete, de cutremur, de potop, de foc şi de toate cele ce tulbură obştea creştinilor.

Împreună cu Soborul mucenicilor şi al mărturisitorilor, ajutaţi-ne ca să vieţuim în dragoste creştinească, în pace cu toţi oamenii şi, aşa împreună să-L slăvim pe Dumnezeu, cel în Treime lăudat: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

După citirea Acatistului, rostim rugăciunea: *Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

[Dacă este preot, acesta rosteşte Ectenia întreită, după care face otpustul mic.]

În lipsa preotului, după rugăciunea către Maica Domnului, zicem: Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:

https://chirho88888888.wordpress.com/2021/02/21/acatistul-sfintilor-mucenici-ermil-si-stratonic/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/01/04/acatistul-sfintilor-mucenici-ermil-si-stratonic-13-ianuarie/

Imnografie

Condacul Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic: De zbuciumul cel lumesc aţi fugit şi la limanul cel lin v-aţi mutat, prin sângiurile muceniciei; şi cu ostenelile pustniciei v-aţi încununat. Pentru aceasta v-aţi şi arătat cu mucenicii şi cuvioşii împreună locuitori.

Troparul Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, glasul 4: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(Video) Troparul Sfinților mucenici Ermil și Stratonic - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-troparul-sfintilor-mucenici-ermil-stratonic-13-ianuarie

Sinaxar - Sfinții mucenici Ermil și Stratonic - 13 ianuarie:
https://www.trinitas.tv/sfintii-mucenici-ermil-si-stratonic-13-ianuarie/

Vietile Sfintilor Mucenici Ermil si Stratonic:
https://www.youtube.com/watch?v=PVifbVsMuOU

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic

Cuvant Ortodox - Pătimirea Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic - 13 ianuarie: **https://www.youtube.com/watch?v=lhtvZT_zFdM**

***

(după Metafrast)

Împărăţind Liciniu păgânul (307-324), şi sârguindu-se să placă foarte mult zeilor săi necuraţi, a dat poruncă grea asupra tuturor creştinilor: ca să fie urmăriţi prin cetăţi şi prin sate şi oricine va afla vreun creştin şi va spune despre el împăratului, să fie răsplătit, învrednicindu-se de mare cinste.

De aceea, toţi se sârguiau spre cercetarea şi prigonirea creştinilor, ca să fie plăcuţi împăratului. De acel Liciniu - pe când el şedea odată şi făcea judecata la un loc înalt - s-a apropiat unul din ostaşi, zicându-i: "Este aici un creştin, anume Ermil, care are, după regulă creştinătăţii sale, rânduiala diaconiei şi care slujind de demult lui Hristos, râde de zeii noştri şi de tine, împărate, şi întru nimic te socoteşte".

Auzind acestea Liciniu, a poruncit ca îndată să-l caute şi să-l prindă. Deci trimişii aflară pe sfântul rugându-se şi ridicându-şi mâinile spre Domnul Dumnezeul sau; iar el înştiinţându-se că este prins, spre a fi judecat şi chinuit pentru Hristos, s-a umplut de bucurie şi de veselie; apoi a mers cu ostaşii, nu cu sila fiind dus, ci ca şi cum avea a primi cinste, alerga cu sârguinţă şi a stat înaintea împăratului cu multă îndrăzneală. Văzându-l împăratul, i-a zis: "Spune cu adevărat, eşti creştin, cum am

auzit despre tine?" El a răspuns: "Cu slobod glas mărturisesc, nu numai că sunt creştin, ci despre aceasta adeverez că sunt sfinţit Dumnezeului celui nevăzut, şi înaintea Lui slujesc în rânduiala diaconiei".

Împăratul a zis: "Să fii diacon, adică slujitor şi la ai noştri zei". Iar mucenicul râzând de cuvintele lui, i-a zis: "O! împărate, mi se pare că eşti surd sau nebun! Eu ţi-am spus că slujesc Dumnezeului Celui nevăzut, iar nu idolilor voştri, care sunt văzuţi, căci ei nu văd nici nu ştiu ce sunt, ca să le fie cineva diacon, dar pe care tu, înşelându-te, îi cinsteşti ca pe nişte zei, fiind pietre şi lemne cu totul surde şi neînsufleţite, lucruri de mâini omeneşti, de care se cade mai ales a râde decât a li se închina cineva".

Atunci împăratul n-a suferit vorbă lui, ci îndată a poruncit să bată pe mucenic peste obraz cu nişte unelte de aramă, pregătite spre muncire, iar chinuitorii să strige: "Nu fi îndrăzneţ cu limba, Ermile! Cinsteşte pe împărat, jertfeşte zeilor, şi te izbăveşte de munci". Iar el fiind bătut tare, se arăta ca şi cum nu simţea durerea; ci dimpotrivă defaima slăbiciunea tiranului. Apoi cu glas mai tare a strigat, zicând: "Răni fără sfârşit vei lua şi înfricoşata mina a lui Dumnezeu o vei cunoaşte, căci lăsând pe Ziditorul tău, iei aminte la zeii cei surzi şi muţi şi, ce este mai rău, te sileşti a atrage şi pe alţii la aceeaşi pierzare, ca unul ce urăşte mântuirea lor".

După aceasta, împăratul a poruncit să-l ducă la temniţă trei zile, nădăjduind că se va gândi şi se va căi de îndrăzneala să. Iar mucenicul mergând, cântă: "Domnul îmi este ajutor şi nu mă voi teme ce-mi va face mie omul". Şi intrând în temniţă, a cântat: "Cel ce pasti pe Israel, ia aminte; Cel ce povăţuieşti ca pe o oaie pe Iosif, Cel ce şezi pe heruvimi, arată-te şi vino ca să ne mântuieşti pe noi".

Domnul n-a trecut cu vederea pe robul Sau, ci a trimis un înger, mângâindu-l şi întărindu-l pe el. Apoi îngerul i-a zis: "Ermile, îndrăzneşte, grăieşte şi nu tăcea, iar de acum nu te teme, căci vei birui îndată meşteşugurile duşmanului, şi de sus vei primi cununa prea luminoasă pentru pătimire". Astfel Dumnezeu a înarmat pe ostaşul Sau spre nevoinţă, l-a încins cu putere, a învăţat mâinile lui la război, şi a dat arc de aramă în braţele lui şi pavăza de mântuire.

Iar după trei zile, Liciniu împăratul, şezând iarăşi la judecată, a pus de fată pe Ermil, zicându-i: "Oare te-ai căit şi vei voi acum ca să aduci jertfa zeilor, ca să fii slobod de chinurile cele pregătite ţie? Sau tot aceeaşi nebunie te cuprinde, şi de bunăvoie vrei să te dai pierzării?"

La aceasta ostaşul lui Hristos, pentru cinstea Domnului, care l-a înarmat cu îndrăzneală, a răspuns: "Ţi-am spus odată, împărate; se cădea ca să fie de ajuns cuvintele mele cele dintâi, şi mai mult să nu mă întrebi; pentru că am pe Dumnezeu în cer, Căruia şi slujesc, şi Căruia pe mine însumi mă sârguiesc a mă aduce jertfă; căci de la El nădăjduiesc mare ajutor". Zis-a împăratul: "Atunci voi vedea de-ţi va ajuta Cel ce locuieşte în cer".

Şi îndată a poruncit la şase ostaşi vârtoşi, să-l ia şi întinzându-l la pământ, să-l bată fără cruţare". Deci, fiind bătut ucenicul, rabda ca un fără de trup şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: "Doamne, Dumnezeul meu, care pentru mine ai răbdat răni şi bătăi, în zilele lui Pilat din Pont; Însuti întareste-mă pe mine, care iarăşi pătimesc pentru Tine, ca să pot săvârşi această alergare de acum; ca fiind părtaş patimilor Tale, să mă fac vrednic răsplătirii Tale celei veşnice".

Sfântul astfel rugându-se, îndată s-a auzit un glas de sus, zicându-i: "Amin, Amin, zic ţie, Ermile; după trei zile te vei izbăvi din aceste primejdii şi vei primi mare răsplătire pentru pătimirea ta". Acest glas a adus mucenicului mare îndrăznire şi întărire; iar chinuitorilor le-a pricinuit mare frică şi cutremur. Pentru că aceia au căzut la pământ şi nu mai puteau să facă nimic; chiar şi împăratul s-a cutremurat, dar n-a voit să cunoască puterea lui Dumnezeu şi a poruncit ca iarăşi să ducă pe mucenic în temniţă.

Atunci era străjer la temniţă Stratonic, căruia i se poruncise să păzească pe mucenic. Iar acest Stratonic era în taina creştin şi prieten al Sfântului Ermil, de care se rănea cu inima, văzându-l în munci; dar se înveselea cu duhul de îndrăzneală şi de tăria lui, însă el singur nu îndrăznea să se dea la nişte pătimiri ca acestea. Iar Sfântul Ermil intrând în temniţă, cânta, zicând: Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este păzitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa? Atunci a strălucit asupra-i o lumină cerească şi iarăşi a auzit un glas, poruncindu-i să îndrăznească şi făgăduindu-i că va avea sfârşitul pătimirilor, după trei zile.

A doua zi chinuitorul şezând iarăşi la judecată, a adus la cercetare pe Sfântul Ermil, care a stat înainte cu faţa luminoasă, cu ochii veseli şi cu inima plină de bucurie. Dar tiranul Liciniu clătinând capul şi râzând de mucenic, i-a zis: "Spune-ne nouă la ce ţi-a folosit temniţa cea întunecoasa şi vremea cea petrecută în pătimire? Te-a învăţat oare să te supui legii împărăteşti? Şi să dai zeilor cinstea cea cuviincioasa sau încă va fi trebuinţă de chinuri împotriva inimii tale atât de împietrite?" Mucenicul i-a răspuns: "Temniţa cea întunecată mi-a mijlocit mare lumina şi acum sufletul meu este în pace şi în bucurie şi în negrăită lumină, care

îmi dă bună nădejde de câştigarea bunătăţilor ce vor să fie; iar eu mă minunez foarte, cum întunericul care este în tine nu primeşte nici o schimbare, ci totdeauna întuneca ochii tăi cei sufleteşti ca să nu vadă adevărul".

Astfel mustrând sfântul rătăcirea împăratului, acesta a strigat: "Spre nimic altceva, precum văd, nu te-ai deprins, decât numai să ocărăşti pe fata cu neînfrânata ta limba, cu îndrăzneţul tău suflet şi cu nebunia ta; însă să ne răspunzi cu încredinţare, vei jertfi zeilor şi te vei supune poruncii noastre? Sau vei lua muncile cele vrednice după faptele tale?". Mucenicul lui Hristos, Ermil, i-a răspuns: "Ai auzit răspunsurile mele, împărate, şi nimic mai mult nu vei auzi de la mine. Fă de acum ceea ce voieşti şi săvârşeşte cu lucrul ceea ce ai gândit".

Şi mâniindu-se Liciniu, a poruncit să întindă pe sfânt gol la pământ şi să-l bată cu beţe pe pântece. Iar sfântul în bătăile ce i se aduceau avea întărire pe Hristos, către Care ridicând ochii cei sufleteşti se rugă: "Dumnezeule, ia aminte spre ajutorul meu; Doamne grăbeşte ca să-mi ajuţi". Iar tiranul aprinzându-se de mânie pentru multă răbdare a sfântului, a poruncit ca să-i rupă pântecele lui cu unghii de vultur, ca să vadă cu ochii săi cele dinăuntrul lui.

Iar mucenicul zicea: "Inima şi trupul meu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu, ca de seu şi de grăsime să se umple sufletul meu, şi cu buze de bucurie Te va lauda gura mea".

Stratonic, văzând pe Sfântul Ermil, prietenul său, chinuit astfel fără de omenie şi pântecele lui fiind rupt, a început a plânge; dar văzându-l unii din cei ce stăteau acolo, îndată au spus împăratului că Stratonic, străjerul temniţei, pe fata se arăta că este părtaş al rătăcirii creştineşti, şi prieten cu Ermil; căci se milostiveşte şi plânge pentru dânsul. Împăratul chemând pe Stratonic, îl întreba: "Eşti prieten al lui Ermil?".

Stratonic nevrând a minţi, fiind ucenic al adevărului, şi văzând că acum venise vremea nevoinţei sale, a mărturisit că este prieten al lui Ermil şi că este creştin; deci, defăima pe idoli ca nişte neînsufleţiţi şi pe închinătorii lor ca pe nişte nebuni, şi numai pe Unul Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului îl preamari.

Atunci împăratul, umplându-se de mânie, a poruncit să bată pe Stratonic cu beţe peste tot corpul gol. Dar acesta fiind bătut, îşi ridică ochii către Sfântul Ermil, prietenul său, şi zicea: "Roagă-te lui Hristos pentru mine, Ermile, ca să-mi dea putere să-mi păzesc credinţa tare şi nemişcată şi să fiu mai presus decât toţi chinuitorii mei". Apoi râdea de Liciniu şi-l îndemna ca să înceteze a se închina

idolilor celor orbi şi neînsufleţiţi şi să se teamă de pedeapsa adevăratului Dumnezeu, în ale Cărui mâini este înfricoşat lucru a cădea. Dar au bătut pe sfânt până ce a tăcut, fiind slăbit de răni. După aceea a poruncit împăratul ca pe amândoi, pe Stratonic şi pe Ermil, să-i arunce în temniţă.

Deci, Sfântul Stratonic se ruga, zicând: "Doamne, să nu pomeneşti fărădelegile mele cele dintâi". Apoi, amândoi grăiau către Dumnezeu: "Ajută-ne Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru mărirea numelui Tău Celui sfânt". Atunci ei au auzit un glas dumnezeiesc, zicând: "Alergarea aţi săvârşit, credinţa aţi păzit, şi de acum s-a pregătit vouă cununa dreptăţii, pe care dimineaţă o veţi lua". A doua zi, aduseră iarăşi pe Ermil la judecată, şi Liciniu l-a întrebat: "Vei jertfi idolilor?".

Sfântul a răspuns: "Cele ce întâi ţi-am spus, acelea şi astăzi îţi repet; pentru aceea arde, taie şi chinuieşte-mă cum voieşti, pentru că am învăţat a nu mă teme de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă". Deci, a poruncit tiranul ca să spânzure pe sfânt de un lemn şi cu cuţitele să-i împungă trupul. Iar sfântul, într-acea mare durere, neîncetat se rugă: "Fii mie ajutor, Dumnezeule, Mântuitorul meu". Apoi a auzit un glas de sus: "Nu te teme, căci cu tine sunt Eu, Dumnezeul Tău."

După aceasta, împăratul a judecat pe Sfântul Ermil, ca să fie înecat în Dunăre; iar pe Sfântul Stratonic aducându-l, îl îndemna să jertfească idolilor, ca să nu pătimească şi el ca prietenul său; dar fericitul Stratonic a răspuns: "Cu adevărat, ticălos aş fi dacă m-aş supune poruncii tale celei nebune; şi cum aş voi eu ca să rămân viu, când prietenul meu moare pentru Hristos?" Liciniu a zis: "Atunci voieşti să mori cu Ermil?" Sfântul Stratonic a răspuns: "Foarte mult doresc; pentru că se cuvine ca prietenii cei adevăraţi să îndure primejdia împreună şi de bunătăţi iarăşi împreună să se îndulcească. Şi ce va fi mai dulce pentru noi, decât a patimi şi a muri pentru Hristos?".

Văzând împăratul Liciniu că nimic nu sporeşte, a osândit pe Sfântul Stratonic la acelaşi fel de moarte, ca să fie înecat în Dunăre cu Ermil.

Pe când duceau pe amândoi sfinţii spre înecare, ei cântau cu veselie: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, întru oameni bunăvoire. Şi ducându-i ostaşii la Dunăre, i-au pus în mreje şi i-au aruncat în adâncul apei.

Astfel Dunărea a primit trupurile sfinţilor mucenici, iar cerul a sălăşluit sufletele lor întru acoperămintele sale. Apoi a treia zi, s-au aflat la mal sfintele lor trupuri, pe care credincioşii le-au îngropat cu cinste, ca la 18 stadii departe de cetatea Singhidon (Belgrad), punându-i pe amândoi într-un mormânt, ca toate să le fie de

obşte, ca prieteni: de obşte mărturisirea pentru Hristos, de obşte temniţă, de obşte chinurile, de obşte înecarea, de obşte îngroparea trupurilor lor, de obşte şi mărirea în ceruri; cu darul şi cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, se cuvine toată mărirea, cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea, şi în vecii vecilor. Amin.

Viaţa şi nevoinţele - Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic

Ajuns de curând la conducerea treburilor obşteşti ale împărăţiei romane din ţinutul Iliricului şi al Dunării de Mijloc, crudul împărat Liciniu şi-a închipuit că «aduce slavă lui Dumnezeu» prigonind şi prinzând pe creştini, socotind în chip nelegiuit că, dacă nu vor să aducă zeilor păgâni jertfe sângeroase, creştinii primejduiesc ordinea şi predaniile stăpânirii. Drept aceea el a cerut slujitorilor de sub ascultarea sa ca oriunde vor auzi că s-ar afla vreun închinător al «legii lui Hristos» să fie adus înaintea scaunului său de judecată. Pentru această lucrare de trădare ruşinoasă, împăratul nu s-a dat înapoi să plătească chiar cu bani şi cu răsplătiri bogate pe cei care l-ar ajuta în planurile lui.

Unul din ostaşii împăratului s-a apropiat într-o zi de el şi i-a spus că se află în împrejurimi un diacon oarecare, cu numele Ermil, care de multă vreme nu vrea să mai audă de zeii împărăţiei romane. Dimpotrivă, el îi dispreţuieşte, deoarece chiar în Scripturile creştinilor scrie ca «idolul nu este nimic în lume, şi că nu este alt Dumnezeu decât Unul singur» (I Cor. 8, 4).

Tulburat peste măsură de o asemenea îndrăzneală, împăratul a poruncit îndată să fie prins numitul diacon şi să fie adus cât mai curând înaintea sa.

Înţelegând că va trebui să dea seama pentru credinţa care îl luminase, Sfântul Ermil nu numai că nu s-a ferit, ci chiar s-a bucurat cu duhul şi de aceea a cerut ostaşilor ca nici măcar să nu-l lege, căci el merge de bună voie să se înfăţişeze înaintea îm-

păratului. Şi astfel, vorbind cu ei pe drum şi cu nişte prieteni, fericitul diacon a păşit îndată înaintea scaunului de judecată al lui Liciniu.

- «Spune-mi, e adevărat că eşti creştin?» l-a întrebat împăratul.

- ***«Nu numai că sunt creştin, răspunse el, ci şi slujesc de multă vreme Domnului Hristos, de atunci de când prin punerea mâinilor mai-marilor am fost sfinţit diacon».***

- «Am înţeles că la voi, creştinii, cuvântul «diacon» înseamnă «slujitor al Domnului». De ce n-ai vrea tu, zise împăratul, ca să ne slujeşti nouă, adică să ne fii de folos legii noastre împărăteşti?».

- «O, împărate! Ce nebunie ai stat să te gândeşti despre mine! Eu am spus-o hotărât că slujesc numai Dumnezeului celui nevăzut şi care a făcut toată lumea, iar nu unor zeităţi surde şi neînsufleţite, făcute de mâini omeneşti din lemn ori din pietre, cum sunt idolii voştri, de care mai curând te apucă râsul cât de neputincioşi sunt, iar nu să te închini lor».

La aceste vorbe îndrăzneţe ale sfântului, împăratul a poruncit să-l bată peste faţă cu un bici de metal, dar în timp ce-l munceau atât de greu până şi chinuitorii au văzut că se arăta foarte întărit, ca şi cum nimic nu l-ar durea, şi striga către el:

- «Nu-ţi fie prea lungă limba, Ermile, căci nu câştigi nimic. Mai bine jertfeşte idolilor şi scapi de orice asuprire».

- «Mai greu te vei chinui tu, împărate, răspunse sfântul, căci vei da faţă cu Cel Atotputernic, pentru că tu nu numai prigoneşti pe unii, ci opreşti şi pe alţii să caute adevărul».

După cazne şi mai grele, împăratul a poruncit ca sfântul să fie dus vreme de trei zile în temniţă, doar doar se va întoarce, căindu-se de îndrăzneala lui.

În temniţă, Sfântul Ermil s-a «înălţat din neputinţe», rugându-se mereu lui Dumnezeu şi spunând: ***«Domnul este apărătorul vieţii mele; de cine mă voi înfricoşa?». Vino, Doamne, să-mi ajuţi mie, grăbeşte-Te!» (Ps. 26, 1 ; 69, 1).***

Şi într-adevăr, Domnul nu l-a trecut cu vederea, ci pe când petrecea în temniţă i-a trimis un înger, mângâindu-l şi întărindu-l cu vorbe ca acestea:

- «Îndrăzneşte, Ermile, şi nu te teme, căci în curând vei birui pe tiran şi vei primi cununa luminoasă a muceniciei!».

După trei zile, şezând iarăşi pe scaunul de judecată, tiranul împărat Liciniu a cerut să-i fie înfăţişat din nou diaconul Ermil, întrebându-l dacă nu cumva s-a răzgândit în cugetul său.

- «Ţi-am spus odată, împărate, - răspunse Ermil - că eu de Domnul Hristos nu mă voi despărţi, ci numai Lui Îi voi sluji, căci ştiu că de la El voi şi avea mare ajutor».

- «Să vedem, zise înverşunat împăratul, dacă Cel de care zici tu că locuieşte în ceruri te va mai putea scăpa din mâinile mele!».

Şi îndată a poruncit la şase ostaşi să-l ia pe sfânt şi să-l întindă la pământ şi atâta să-l căznească în bătăi până se va întoarce de la astfel de gânduri.

În tot timpul cât îl chinuiau, el nu scotea nici măcar un geamăt, ci, cu toate că trupul său a fost ciuruit cu totul în urma loviturilor, totuşi de la el nu se auzeau decât rugăciuni prin care cerea Domnului să-l întărească până la sfârşit.

La un moment dat, din înălţimi, s-a auzit un glas care-i vestea că peste trei zile va fi izbăvit de chinuri. Ostaşii care-l munceau au auzit şi ei glasul ceresc şi au înştiinţat îndată pe împărat despre acest lucru. Cu toate că s-a îngrozit de vestea aflată, Liciniu n-a vrut să se recunoască înfrânt, de aceea a poruncit ca statornicul creştin să fie dus din nou în temniţă.

În faţa celor întâmplate, Stratonic, temnicerul încredinţat cu paza sfântului, s-a rănit la inimă de durere văzând multele chinuri cu care fusese încercat de către nemilostivul împărat.

În taină Stratonic era şi el creştin, doar că un timp nu s-a arătat pe faţă, dar văzând puterea cu care era în stare să-şi ducă suferinţele Sfântul Ermil, se bucura sufleteşte, îngrijindu-i cu şi mai multă căldură rănile.

Când a doua zi încercatul slujitor al altarului a fost adus iarăşi în faţa împăratului, căruia i-a repetat că la alt răspuns nu se poate aştepta decât să îndeplinească cu el degrabă ce va vrea, tiranul a poruncit ostaşilor săi să rupă cu unghii de fier pântecele sfântului, ca să se vadă în el măruntaiele. Dar şi de astă dată, curajul şi răbdarea mucenicului au rămas neclintite.

Unul dintre ostaşi, văzând că Stratonic plânge şi îngrijeşte rănile osânditului, l-a pârât împăratului. Acesta, ca ieşit din minţi, s-a repezit asupra lui poruncindu-i să aducă jertfe idolilor.

Stratonic a mărturisit curajos că era prieten vechi cu diaconul Ermil şi că el este creştin, de aceea nu vrea să cinstească nicidecum pe zei, ci se închină numai lui Dumnezeu, făcătorul cerului şi al pământului.

Înfuriat peste măsură, împăratul a răcnit să-l dezbrace şi pe Stratonic de haine şi să-l bată cu beţe peste tot trupul. Iar în timp ce îl băteau, el ridica mângâiat privirea spre îndrumătorul său, Ermil, cerându-i să se roage lui Dumnezeu să poată păzi credinţa întreagă, biruind astfel pe vrăjmaşii săi.

După ce tiranul şi muncitorii au chinuit în toate chipurile pe cei doi mucenici, Ermil şi Stratonic, a poruncit să fie iarăşi duşi în temniţă, crezând că după ce vor simţi şi mai amarnic durerile care nu le lăsau trupurile nici măcar să se odihnească, fiind numai vânătăi, se vor lepăda de credinţa creştină. Dar s-a înşelat, căci şi la cea din urmă judecată, sfinţii au răspuns că dintotdeauna «credinţa creştină ne-a învăţat să nu ne temem de cei ce ucid trupul, pentru că sufletul nu-l pot ucide» (cf. Matei 10, 28). Sufletele lor erau tot mai stăruitoare în rugăciune.

În cele din urmă, împăratul a hotărât ca Sfântul Ermil să fie spânzurat de un copac, iar trupul să-i fie ciopârţit cu cuţitele, după care să fie aruncat în valurile Dunării.

Aducând apoi la judecată şi pe Stratonic şi încercând să-i hotărască măcar pe el s-aducă jertfe idolilor, acesta i-a mărturisit că nu cunoaşte moarte mai fericită decât martiriul îndurat pentru credinţa în Hristos şi că bucuria cea mai mare pentru el ar fi să-l poată însoţi în viaţa cea veşnică pe bunul său prieten, Ermil, diaconul.

Şi astfel, în ziua de 13 ianuarie anul 303, ostaşii duceau spre moarte pe amândoi mucenicii, la 18 stadii (ceva peste 3 kilometri) de oraşul Singidunum sau Belgradul de azi, poate înspre localitatea Panciova, pe unde şi acum se văd multe sate cu populaţie românească.

La trei zile după aceea, trupurile Sfinţilor mucenici au fost adunate laolaltă într-un sicriu ca să rămână pomenire netrecătoare pentru două suflete care au petrecut şi în

temniţă şi în chinuri, ca şi în chipul cum şi-au sfârşit viaţa, uniţi pentru totdeauna în dragostea lor pentru Hristos.[1]

Pr. prof. dr. Teodor Bodogae

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 201-204 Sfinţii mucenici Ermil diaconul şi Stratonic temnicerul

[1] *1. Pomenirea Sfinţilor Ermil şi Stratonic este confirmată în literatura aghiografică şi omiletică a creştinătăţii răsăritene, cum dovedeşte studiul lui Albert Ehrhard: Uberlieferung und Bestand der hagiographischen und homiletischen Literatur, I-III (Leipzig, 1937-1940), p. 422, 543, 546; II, 531; III, 35; 198 etc. Redactarea «pătimirii» lor pe care o avem astăzi este aceea întocmită în veacul al X-lea de către Simeon Metafrastul. Noi am folosit textul redat în colecţia Migne, Patrologia greacă, vol. 114, Paris, 1964, p. 554-566.*

Sfinții mucenici Ermil și Stratonic - drumul spre sfințenie

Slujind ca diacon, Sfântul Ermil a fost prins de ostașii împăratului Liciniu și chinuit îndelung, pentru a se lepăda de Hristos și a sluji zeilor. Dar Ermil Îl iubea atât de mult pe Dumnezeu, încât îngerii îi vorbeau și îl întăreau să pătimească, iar tăria lui i-a înmuiat inima lui Stratonic, străjerul temniței, încât au ales amândoi să moară pentru Împărăția cea veșnică și să nu țină seama de durerile și ademenirile la care au fost supuși.

Având inima la Domnul și iubind Împărăția cea veșnică mai presus de orice, Sfinții mucenici Ermil și Stratonic fac parte din acea categorie a oamenilor simpli care au refuzat să se lepede de Dumnezeu, devenind în acest fel purtători de cununi ale biruinței.

Cei doi tineri au trăit în vremea împăratului Liciniu, pe când creștinii erau urmăriți și chinuiți în cele mai crude moduri, pentru că nu doreau să slujească zeilor.

La început a fost prins Ermil, căci era diacon și nu se ferea să arate că rugăciunile lui se îndreaptă către Domnul. A stat cu demnitate în fața împăratului și chiar l-a mustrat pe acesta pentru orbirea lui, așa că a fost bătut cu unelte de aramă și întemnițat pentru trei zile, cu gândul că se va răzgândi.
Dar îngerul Domnului i s-a arătat și l-a întărit în cele ce avea să pătimească, încredințându-l că în curând va purta cunună luminoasă.

Aflând împăratul că Ermil nu s-a răzgândit, a poruncit să fie torturat de șase ostași, iar atunci s-a auzit glas din cer, Domnul spunându-i tânărului că peste trei zile va birui patimile. Deși au auzit cu toții glasul, ostașii aveau inima atât de împietrită, încât l-au închis din nou pe mucenic și atât de tare l-au bătut, încât i-au sfărâmat pântecele.

Străjerul temniței în care fusese închis Ermil era Stratonic, prieten al acestuia în taină și bine credincios creștin. Când și-a văzut prietenul cu pântecele deschis, Stratonic nu a mai putut răbda cruzimea și a început să plângă, dându-și pe față dragostea frățească față de Ermil și credința în Dumnezeu. Pentru aceasta, a fost și el bătut cu putere și condamnat la moarte, dimpreună cu Ermil.

Au fost puși în mreje și aruncați în apa Dunării, iar trupurile lor au fost găsite trei zile mai târziu, în apropiere de Singhidon (Belgrad), și au fost puse în același mormânt, căci era firesc să fie cinstiți împreună în veșnicie, așa cum au și pătimit împreună în lumea aceasta.

Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Ermil şi Stratonic; Sfântul ierarh Iacob, episcop de Nisibe

Aceşti sfinţi erau de neam daco-roman, din cetatea Singidunum de lângă Dunăre, şi au trăit pe vremea împăratului Liciniu (308-324).

Pornindu-se prigoană împotriva creştinilor, Ermil a fost prins şi întrebat fiind dacă este mărturisitor al lui Hristos, el a zis cu glas mare că este şi diacon al Bisericii. Apoi, le-a vorbit tuturor despre deşertăciunea credinţei în zeii păgâni, spunând că aceştia sunt lemne şi pietre surde şi mute. Pentru aceasta a fost supus la chinuri groaznice apoi a fost întemniţat.

Era atunci străjer la temniţă Stratonic, şi el creştin şi prieten cu Ermil. Văzând chinurile îndurate de prietenul său, Stratonic a plâns pentru dânsul, iar slujitorii, pricepând că este creştin, l-au judecat împreună cu Ermil.

Dregătorul a hotărât ca amândoi să fie înecaţi în Dunăre şi, fiind aruncaţi în adânc, au primit cununa muceniciei.

***

Tot astăzi, îl pomenim pe Sfântul ierarh Iacob (sec. 4), care după multe nevoinţe, descoperit fiind de creştini, a fost înălţat la treapta de episcop în Nisibe.

El a pătimit pentru Hristos pe vremea lui Maximian (286-305), apoi l-a osândit pe Arie, fiind de faţă la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din anul 325.

Atunci când Arie se sârguia în chip viclean să fie primit în Biserică şi cerea fericitului să slujească împreună cu dânsul, cu rugăciunea Sfântului Iacob, Arie şi-a luat ca osândă o moarte spurcată, pentru viclenia lui.

Odată, nişte cerşetori, prefăcându-se în chip de batjocură şi închipuind pe unul dintre ei că este mort, îl rugau pe Sfântul Iacob să îi ajute cu bani. Dar când să împartă ei câştigul l-au găsit cu adevărat mort pe cel ce se prefăcuse. Deci, înspăimântându-se ei, au alergat după sfântul, cerându-i iertare şi milă, iar el, milostivindu-se, l-a înviat pe cel mort cu rugăciunea sa.

Sfântul ierarh Iacob a scris multe cărţi împotriva rătăcirii lui Arie, învăţând poporul dreapta credinţă.

Ajungând la adânci bătrâneţi, dumnezeiescul Iacob s-a odihnit, mutându-se în pace la Domnul.

Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinții mucenici Ermil și Stratonic; Sfântul ierarh Iacob, episcopul din Nisibe

Sfinții mucenici Ermil și Stratonic

Acești sfinți († 314) au trăit în ținutul Iliricului și al Dunării de mijloc, pe vremea persecuțiilor împotriva creștinilor declanșate de împăratul Licinius (250-325). Ei s-au făcut frați de cruce prin mucenicie, pentru că Sfântul mucenic Ermil fiind diacon și suferind chinurile cele amare pentru Domnul Hristos, Stratonic a simțit prin Duhul Sfânt, dătătorul de viață, durerea prietenului său și plângând pentru el, s-a vădit în fața în fața păgânilor.

Chemat înaintea împăratului Liciniu, Stratonic a răspuns hotărât că este creștin. Din acest motiv el a fost supus supliciilor și în timp ce era chinuit striga: „Ermile, roagă-te lui Hristos pentru mine, să-mi dea putere să-mi păzesc credința tare și nemișcată, să fiu mai presus de prigonitorii mei!”.

După o noapte de temniță, cei doi prieteni au fost duși din nou la judecată și din nou chinuiți. În cele din urmă împăratul a hotărât moartea lor prin înec.

Astfel, Sfinții mucenici Ermil și Stratonic s-au învrednicit de cununa muceniciei în adâncul apelor Istrului.

Tropar, glasul 4: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sfântul ierarh Iacob, episcopul din Nisibe

A fost unul dintre ierarhii cei mai de seamă ai Bisericii din Siria. A scris o rânduială a Sfintei Liturghii și 26 de cărți în limba siriană și a compus 18 cântări în limba armeană.

La început a trăit prin păduri, îmbrăcat în piei de capră și de cămilă ca Sfântul Ioan Botezătorul, hrănindu-se cu rădăcini și ierburi. Bunul Dumnezeu l-a înzestrat cu darul săvârșirii minunilor.

Teodoret în „Istoria bisericească”, Teofan în „Cronica Alexandriei” și chiar Filostorghie arianul istorisesc cum Sfântul Iacob a scăpat în chip minunat orașul Nisibe de năvălirea perșilor.

În anul 348, Spor al II-lea a năvălit cu armata asupra orașului Nisibe. Sfântul Iacob s-a rugat lui Dumnezeu și din văzduh au venit asupra cotropitorilor țânțari și muște câinești.

Istoricul francez Duschesne L. spunea că orașul Nisibe s-a apărat în chip eroic și locuitorii lui „încurajați de Iacob, celebrul lor episcop, au respins timp de patru luni, toate asalturile regelui Sapor”.

Printre cei asediați se aflau și ofițeri romani trimiși de împăratul Constantin (fiul lui Constantin cel mare) care conduceau operațiunile militare de apărare. Sfântul Iacob a călătorit de mai multe ori în Persia pentru a întări și încuraja pe creștinii de acolo.

A luat parte la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din anul 325 împotriva lui Arie. A trecut la Domnul în anul 358 și a fost îngropat în biserica din Nisibe, zidită chiar de el.

Tropar, glasul 4: Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării, te-a arătat pe tine turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe, Iacob roagă pe Hristos Dumnezeu, ca să mântuiască sufletele noastre.

Sfinții mucenici Ermil și Stratonic

Sfinții martiri Ermil și Stratonic, prăznuiți astăzi în Biserica Ortodoxă Română, au trăit în secolul al IV-lea, în ținutul Iliricului, la Dunărea de jos, pe vremea împăratului roman Liciniu. Pentru că nu au renunțat la religia creștină, aceștia au fost executați din ordinul împăratului iar corpurile lor au fost aruncate în Dunăre.

Detalii despre viața și pătimirile lor aflăm de la părintele profesor Ionuț Moldoveanu, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian patriarhul" din București: *„Diaconul Ermil a fost pârât la împărat că este creștin, drept urmare, așa cum se știe în aceea perioadă toți cei care erau suspectați de a fi fost creștini erau chemați în fața împăratului să abjure credința. În cazul diaconului Ermil care era acuzat că disprețuia zeii romani, fiind chemat în fața împăratului, acesta și-a susținut credința cu foarte multă tărie. În mai multe reprize, diaconul Ermil a fost nevoit să-și abjure credința, ceea ce nu s-a întâmplat, a fost chinuit în fel și chip, a fost torturat pentru a se ajunge la ceea ce împăratul dorea și anume: abjurarea credinței, apostazierea de la credință".*

În ciuda torturilor îndurate, Sfântul Ermil nu a renunțat la credința în Hristos, ba mai mult, unul dintre temnicerii lui, anume Stratonic, impresionat de dârzenia sfântului în credință, îi îngrijea rănile. Această faptă avea să-i aducă și lui, însă, cununa muceniciei.

„El a fost pârât imediat la stăpânire pentru faptul de a fi ajutat un creștin, bănuit el însuși de creștinism și ca urmare amândoi au fost aduși din nou în fața împă-

ratului, pentru a fi torturați, pentru a primi moarte mucenicească. Lângă Singindunum adică Belgradul de azi, la câțiva kilometri, acolo, unde de altfel pe vremurile acelea, în secolul al IV-lea trăia o puternică comunitate daco-romană și până astăzi se mai păstrează urmele unei comunități românești, aveau să pătimească cei doi sfinți importanți, încă o dată spunem, diaconul Ermil şi temnicerul Stratonic", a mai declarat pentru Radio Trinitas părintele Ionuț Moldoveanu.

Pr. asist. dr. Ioan Valentin Istrati - Cântările Ortodoxiei: Sfinţii mucenici Ermil şi Stratonic, fraţi de cruce prin mucenicie.

„Făcându-te slugă a Cuvântului mucenice Ermile, din alegerea dumnezeiescului Duh, şi cu amestecarea sângelui vopsind veşmântul preoţiei, cu adevărat mai sfinţită ai făcut-o şi mai luminoasă. Şi acum te-ai mutat la locaşurile împărăteşti cele înţelegătoare, făcându-te rugător fierbinte pentru toţi cei ce te cinstesc.“ (Minei pe Ianuarie, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, Bucureşti, 1893, p. 221)

Sfinţii Mucenici Ermil şi Stratonic cu adevărat s-au făcut fraţi de cruce prin mucenicie, pentru că primul fiind diacon şi suferind chinurile cele amare pentru Domnul Hristos, Stratonic a simţit prin Duhul Sfânt, Dătătorul de viaţă, durerea prietenului său, şi plângând pentru el, s-a vădit în faţa tiranilor. Iar troparul de faţă arată cum Sfântul Mucenic Ermil a unit în dor dumnezeiesc preoţia prin harul Duhului Sfânt şi mucenicia de bunăvoie pentru Dumnezeu, vopsindu-şi stiharul cel luminos al sufletului său cu sângele lui împărătesc, ca unul care a împărăţit peste patimi, peste viaţă şi peste moarte. Iar preoţia sa slujitoare s-a arătat lucrătoare peste veacuri prin suferinţă, arătând taina cea adâncă a alegerii Duhului Sfânt, care izvorăşte jertfă şi pecetluieşte cu sânge pe cei ce-şi închină întreaga lor viaţă lui Dumnezeu. Căci şi patriarhul Avraam, primind poruncă să ucidă şi să aducă jertfă pe fiul său, ascultător de cuvânt, plângând şi sângerându-i inima, a jertfit pe fiul său în inima sa, şi n-a mai trebuit să-i jertfească trupul, arătându-se proorocie a jertfei nesângeroase de pe altare a Mântuitorului Hristos.

Sursa: Ziarul Lumina

Sfinții mucenici Ermil și Stratonic, România (13 ianuarie)

Sfântul mucenic Ermil

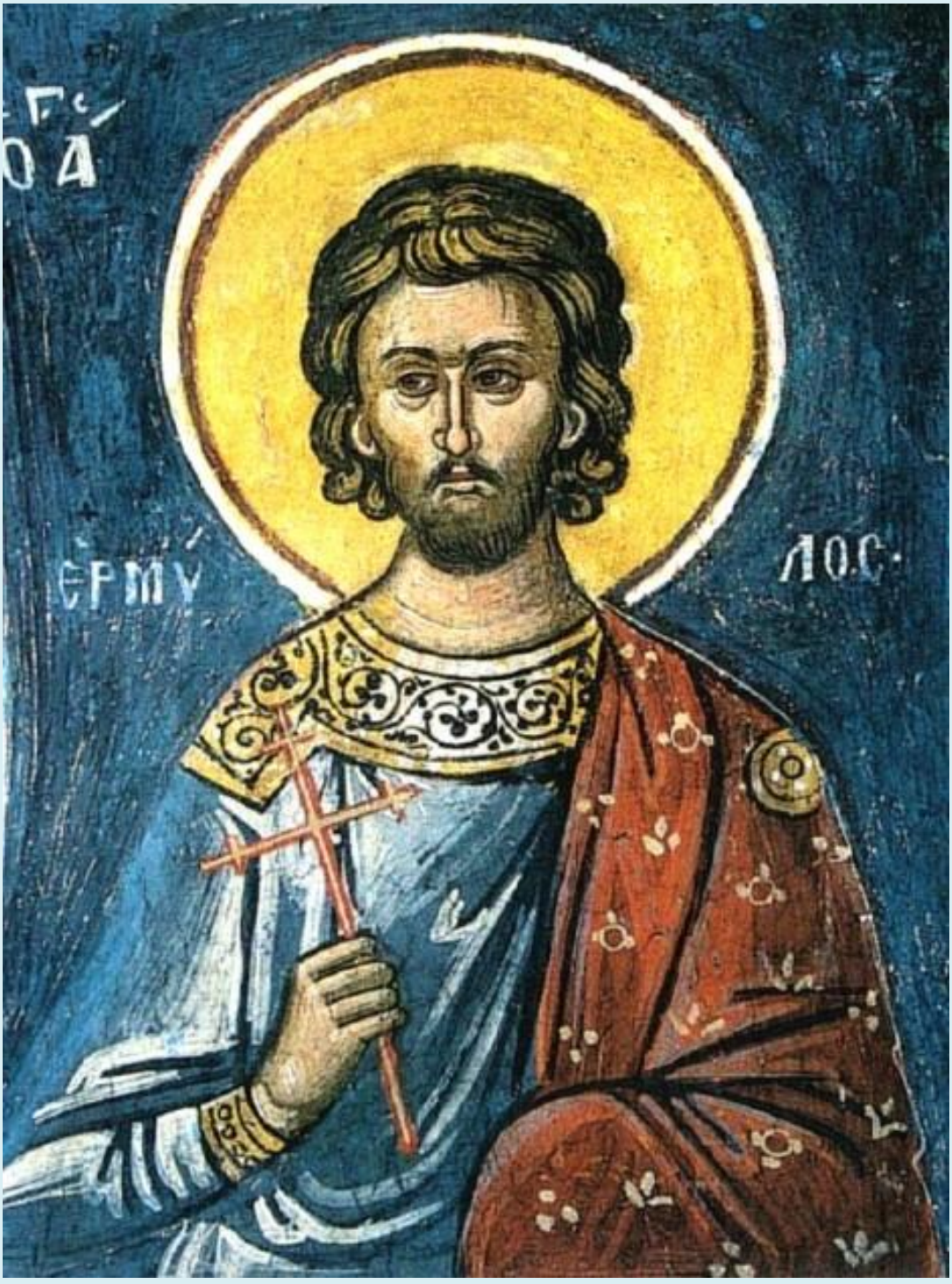

Frescă săvârşită în anul 1547, aflată în Mănăstirea Dionisiu, Sfântul Munte Athos, Grecia

Sfântul mucenic Stratonic

Frescă săvârşită în anul 1547, aflată în Mănăstirea Dionisiu, Sfântul Munte Athos, Grecia

În vremea prigoanei împăratului Liciniu, trăia un oarecare diacon cu numele Ermil. Fiind pârât de unul dintre ostași, fu prins și adus dinaintea împăratului. Aflând pricina pentru care ostașii veniră după dânsul, nu numai că se bucură cu duhul, dar îi și rugă pe aceștia să nu îl lege căci se va înfățișa de bunăvoie dinaintea împăratului căruia i se arătă neînduplecat. Văzând aceasta, Liciniu porunci să fie bătut peste față cu un bici de metal, însă el se arăta plin de răbdare și credință tare. Apoi îi spuse împăratului:
- Mai greu te vei chinui tu, împărate, căci vei da faţă cu Cel Atotputernic, pentru că tu nu numai că prigoneşti pe unii, ci opreşti şi pe alţii să caute adevărul.

După cazne şi mai grele, împăratul porunci ca sfântul să fie dus vreme de 3 zile în temniţă, poate se va întoarce căindu-se de îndrăzneala lui.

În temniţă, Sfântul Ermil se rugă mereu lui Dumnezeu care trimise un înger al Său, mângâindu-l şi întărindu-l cu vorbe ca acestea:
- Îndrăzneşte, Ermile, şi nu te teme, căci în curând vei birui pe tiran şi vei primi cununa luminoasă a muceniciei!

După 3 zile, şezând iarăşi pe scaunul de judecată, Liciniu ceru să-i fie înfăţişat din nou diaconul Ermil, întrebându-l dacă nu cumva s-a răzgândit în cugetul său.

- Ţi-am spus odată, împărate, răspunse Ermil, că eu de Domnul Hristos nu mă voi despărţi, ci numai Lui Îi voi sluji, căci ştiu că de la El voi şi avea mare ajutor.

Iară împăratul porunci la 6 ostaşi să-l ia pe sfânt şi să-l întindă la pământ şi atâta să-l căznească în bătăi până se va întoarce de la astfel de gânduri.

În vremea pătimirii sale, el nu scotea nici măcar un geamăt, ci, cu toate că trupul său era ciuruit cu totul în urma loviturilor, totuşi de la el nu se auzeau decât rugăciuni prin care cerea Domnului să-l întărească până la sfârşit.

La un moment dat se auzi un glas din înaltul cerului care-i vestea că peste 3 zile va fi izbăvit de chinuri. Ostaşii care-l munceau auziră şi ei glasul ceresc şi înştiinţară îndată pe împărat despre acest lucru. Cu toate că se îngrozi de vestea aflată, Liciniu nu vru să se recunoască înfrânt, de aceea porunci ca statornicul creştin să fie dus din nou în temniţă.

În faţa celor întâmplate, Stratonic, temnicerul încredinţat cu paza sfântului, se răni la inimă de durere văzând multele chinuri cu care fusese încercat de către nemi-

lostivul împărat, căci în taină și el era creștin. Însă văzându-i puterea cu care purta chinurile, se bucura cu inima, îngrijindu-i cu multă căldură rănile.

Fiind adus Ermil a doua zi dinaintea împăratului și aflat statornic în credință, Liciniu porunci ostașilor să rupă cu unghii de fier pântecele sfântului.

Văzând unul dintre ostași că Stratonic plânge la vederea chinurilor suferite de Ermil, merse pe dată și îl înștiință de aceasta pe Liciniu care cuprins de cumplită mânie ceru să-l dezbrace pe Stratonic și să-l bată peste tot trupul cu bețe.

În timp ce îl băteau, Stratonic ridica mângâiat privirea către îndrumătorul său, Ermil, cerându-i să se roage lui Dumnezeu să-l întărească.

Apoi împăratul porunci să fie duși iară în temniță pentru a suferi durerile rănilor și ale bătăilor. Însă sufletele lor erau tot mai stăruitoare în rugăciune.

În cele din urmă, împăratul hotărî ca Sfântul Ermil să fie spânzurat de un copac, iar trupul să-i fie ciopârţit cu cuţitele, după care să fie aruncat în valurile Dunării.

Aducând apoi la judecată şi pe Stratonic şi încercând să-l înduplece măcar pe el să aducă jertfe idolilor, acesta îi mărturisi că nu cunoaşte moarte mai fericită decât martiriul îndurat pentru credinţa în Hristos şi că bucuria cea mai mare pentru el ar fi să-l poată însoţi în viaţa cea veşnică pe bunul său prieten, Ermil diaconul.

Miniatură din Menologion-ul (Mineiul) împăratului Vasile al II-lea Bulgaroctonul (976-1025), săvârşită în anul 985 la Constantinopol

Şi astfel, în ziua de 13 ianuarie anul 303, ostaşii duceau spre moarte pe amândoi mucenicii, la 18 stadii (puţin peste 3 kilometri) de oraşul Singidunum sau Belgradul de azi, poate înspre localitatea Panciova, pe unde şi acum se văd multe sate cu populaţie românească.
La 3 zile după aceea, trupurile sfinţilor mucenici fură adunate laolaltă într-un sicriu ca să rămână pomenire netrecătoare pentru două suflete care au petrecut şi în temniţă şi în chinuri, ca şi în chipul cum şi-au sfârşit viaţa, uniţi pentru totdeauna în dragostea lor pentru Hristos dinaintea căruia mijlocesc fără încetare pentru toți cei ce le săvârșesc pomenirea cu credință.

\+ * + * +

Plini fiind de ape făcătoare de viată, ati fost aruncaţi în apele râurilor; şi întru acelea primind sfârşitul, aţi înecat pe întâistătătorul răutăţii; iar acum ne izvorâţi nouă izvoare de tămăduire, prea lăudaţilor.

Astăzi Biserica lui Hristos săvârşind sfântă pomenirea nevoinţelor voastre, prea fericiţilor, prăznuieşte sărbătoare de veselie şi purtătoare de lumină, slăvind pe Dumnezeu, cel ce v-a dat vouă cununi şi mărindu-vă pe voi ca pe nişte robi. *(din Canonul Sfinților ce se citeşte la Utrenie)*

În ape dimpreună aţi luat fericitul sfârşit, înţelepţilor, înecând pe Veliar în ele, cu harul Dumnezeului nostru, mucenicilor. Pentru aceasta primind cununi, ca nişte purtători de biruinţă, vă veseliţi cu Cetele îngerilor, cu care împreună aduceţi-vă aminte şi de noi. *(Sedelna Sfinţilor, glasul I)*

Sursa:
https://sfintisiicoane.wordpress.com/2015/01/13/sfintii-mucenici-ermil-si-stratonic-romania-13-ianuarie/

ro.orthodoxwiki - Ermil și Stratonic

Sfinții mucenici Ermil și Stratonic au trăit în secolele III - IV în ținutul Iliricului și al Dunării de mijloc. Au primit mucenicia la Singidunum (Belgradul de azi) în anul 303. Biserica Ortodoxă îi prăznuiește la 13 ianuarie, ziua trecerii lor la Domnul.

Viața și mucenicia

Sfinții Ermil și Stratonic au trăit în secolele III-IV, în provincia romană Iliria (care cuprindea o parte a nord-vestului peninsulei Balcanice, până la Dunărea de mijloc). Ermil era diacon, iar Stratonic, prietenul său, creștin și el, era paznic la o închisoare.

Împăratul roman de Apus Liciniu (308-324), după ce, alături de Sfântul Constantin cel mare, fusese unul dintre semnatarii Edictului de toleranță de la Milano din anul 313, a lansat un nou val de persecuții împotriva creștinilor.

Diaconul Ermil a fost denunțat autorităților că era creștin, fiind acuzat de disprețuirea zeilor romani, cultul oficial al Imperiului.

Sfântul Simeon Metafrastul relatează că Ermil a fost adus înaintea împăratului, la porunca acestuia. Ermil a primit vestea cu bucurie. Adus la acesta și întrebat de ce nu slujește zeilor păgâni, diaconul Ermil a răspuns că slujește numai Dumnezeului nevăzut. Invitat să se alăture slujirii zeilor păgâni, acesta declară că vechii zei erau doar idoli făcuți de om, nevrednici de slujire.

Auzind acestea, împăratul poruncește ca diaconul Ermil să fie bătut peste față cu un bici de metal. Cerându-i-se în repetate rânduri să jertfească zeilor romani,

acesta, neluând în seamă chinurile la care e supus în mai multe rânduri, refuză, mărturisindu-L pe Dumnezeul cel adevărat.

Este închis în temniță vreme de trei zile, unde primește mângâiere și întărire de la un înger al Domnului care îi vestește că avea să iasă biruitor din această încercare, primind cununa muceniciei.

Adus din nou la judecata împăratului și întrebat dacă se răzgândise, acesta și-a mărturisit iarăși credința creștină. Atunci a fost bătut și chinuit și mai cumplit, însă a răbdat toate fără să scoată măcar un geamăt, rugându-se mereu Domnului. Un glas din cer s-a auzit atunci, auzit și de soldații care-l chinuiau, vestind că peste 3 zile avea să fie izbăvit de chinuri. Ascultând mărturia soldaților despre acel glas, împăratul a poruncit ca diaconul să fie dus iarăși în temniță.

Martor la toate acestea și văzând statornicia sfântului, temnicerul acestuia, pe nume Stratonic, care era și el creștin în ascuns și îl cunoștea de mai demult pe diacon, a fost cuprins de milă.

Sfântul Ermil a fost adus pentru a treia oară la judecată și a refuzat din nou să se lepede de credință, împăratul a poruncit ostașilor să strujească (sfâșie) adânc trupul diaconului cu unghii de fier. Acesta a rămas însă statornic în credință.

Stratonic, plângând s-a apucat să îngrijească rănile sfântului. El a fost văzut de unul din ostași, care l-a pârât împăratului. Atunci împăratul i-a poruncit și lui Stratonic să aducă jertfe idolilor. La rândul lui, Stratonic a mărturisit că era vechi prieten cu Ermil și că și el era creștin și refuză să jertfească idolilor. Atunci împăratul a poruncit ca Stratonic să fie și el dezbrăcat de haine și bătut cu bețe. În timp ce era bătut, Stratonic își ridică privirile către diaconul Ermil, cerându-i să se roage lui Dumnezeu ca și el să-și păstreze credința și să poată răbda chinurile până la capăt.

După ce au fost amândoi aruncați iarăși în temniță, împăratul mai face o ultimă încercare de a-i convinge pe cei doi să se lepede de credință, dar și aceasta eșuează. Văzând că nu-i putea îndupleca pe cei doi mucenici, poruncește mai întâi ca diaconul Ermil să fie spânzurat de un copac, iar trupul acestuia să fie ciopârțit și aruncat în valurile Dunării. Stratonic, rămânând și el tare în credință, avea să împărtășească soarta prietenului său.

Astfel, cei doi au primit moartea mucenicească în ziua de 13 ianuarie 314 [2], trupurile lor fiind aruncate în apele Dunării, undeva în apropiere de Belgradul de azi.

Trei zile mai târziu, aflând la mal trupurile sfinților mucenici, creștinii din partea locului le-au adunat laolaltă într-un singur sicriu, ca, după cum credința în Hristos și prietenia întru Domnul i-au unit, ei să fie pe vecie pomeniți împreună.

Biserica îi pomenește pe amândoi în ziua de 13 ianuarie. Viața și pătimirea lor ni s-a păstrat în forma redactată în sec. al IX-lea de Sfântul Simeon Metafrastul [3].

Imnografie

Troparul mucenicilor, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul cuvioșilor, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinților noștri, care faci pururea cu noi după blândețile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viața noastră.

Condac, glasul al 2-lea: De zbuciumul cel lumesc ați fugit și la limanul cel lin v-ați mutat, prin sângiurile muceniciei; și cu ostenelile pustniciei v-ați încununat. Pentru aceasta v-ați și arătat cu mucenicii și cuvioșii împreună locuitori.

Iconografie

Cel mai frecvent, Sfântul Ermil este reprezentat ca un om matur sau bătrân, cu barbă nu foarte lungă, mai degrabă rotunjită, îmbrăcat în veșminte diaconești, ținând într-o mână orarul diaconesc sau crucea care-i arată mucenicia pentru Hristos.

---

[2] *Unele surse dau anul 303 ca an al martiriului lor, ceea ce ar fi plasat data muceniciei lor chiar înainte de începutul marii persecuții din vremea lui Dioclețian și a cezarului Galeriu; dar aceasta nu concordă cu afirmația că evenimentele s-au petrecut în vremea împăratului Liciniu (307-324), succesor al lui Dioclețian (384-305).*

[3] *Editată de ex. în Migne, Patrologia greacă, vol. 114, Paris, 1964, p. 554-566 (apud T. Bodogae).*

Sfântul Stratonic este reprezentat ca un tânăr fără barbă, purtând în mână crucea, sau, mai rar ca un bărbat matur, doar puțin mai tânăr decât Sfântul Ermil (cu barbă mai închisă la culoare). [4]

Surse:

Pr. prof. dr. Teodor Bodogae, "Sfinții mucenici Ermil Diaconul și Stratonic temnicerul", in Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinți români și apărători ai Legii strămoșești, E.I.B.M.B.O.R., București, pp. 201-204.

https://ro.orthodoxwiki.org/Ermil_%C8%99i_Stratonic

[4] *Dionisie din Furna, Erminia picturii bizantine, Ed. Sophia, Bucureşti, 2000, p. 195. ISBN 973-99692-0-8*

Icoane

Sfântul mucenic Ermil, Sfântul cuviosMaxim cavsocalivitul, Sfântul mucenic Stratonic

Sf. Mc. ERMIL
Sf. Cuv. MAXIM
Sf. Mc. STRATONIC

Sf. Mc. ERMIL
Sf. Cuv. MAXIM
Sf. Mc. STRATONIC
ΑΔΕΛΦΕ
ΣΧΟΛΑΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΘΕΟΡΑΝ
ΠΡΟΣΕΥ
ΧΗΝ

13 ianuarie

SF. MC. ERMIL
SF. CUV. MAXIM
KAVSOKALIVITUL
SF. MC. STRATONIC
ἀδελφὲ
σχόλαζε
εἰς τὴν
νοερὰν
προσευ
χήν

13 ianuarie

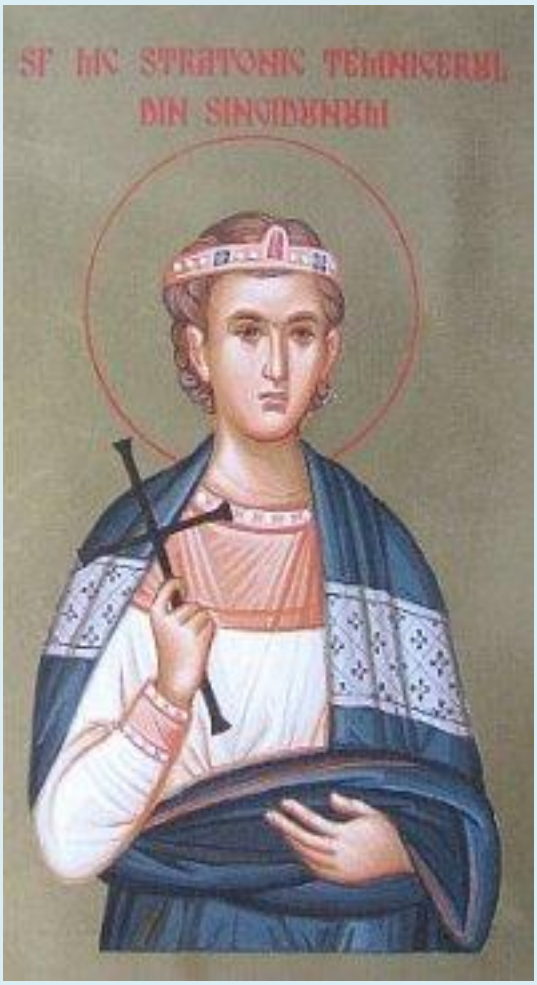
SF MC STRATONIC TEMNICERUL
DIN SINCIDUNUM

SFINTIROMANI.RO

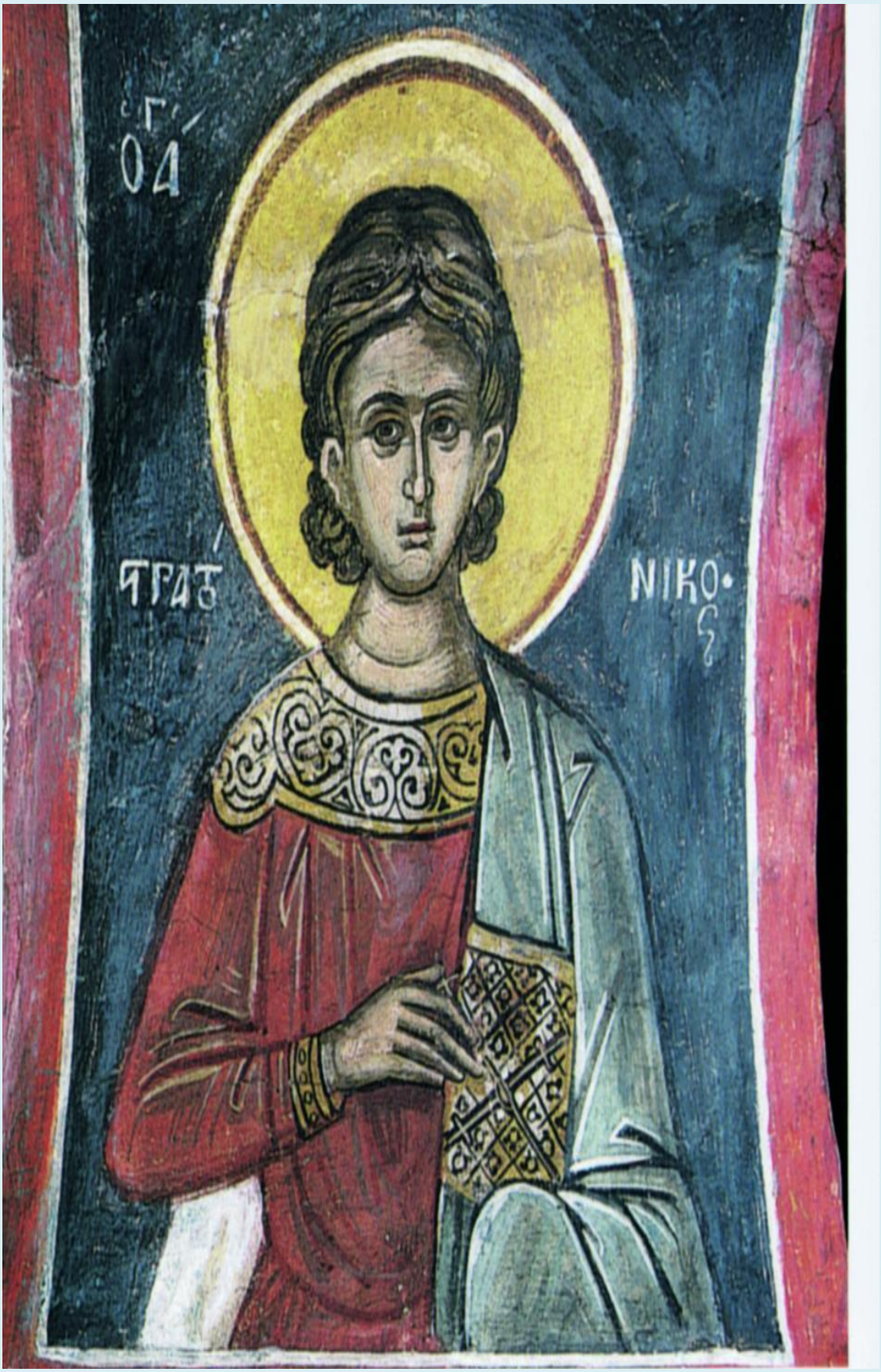
ΑΓΙΟΣ
ΝΙΚΟ

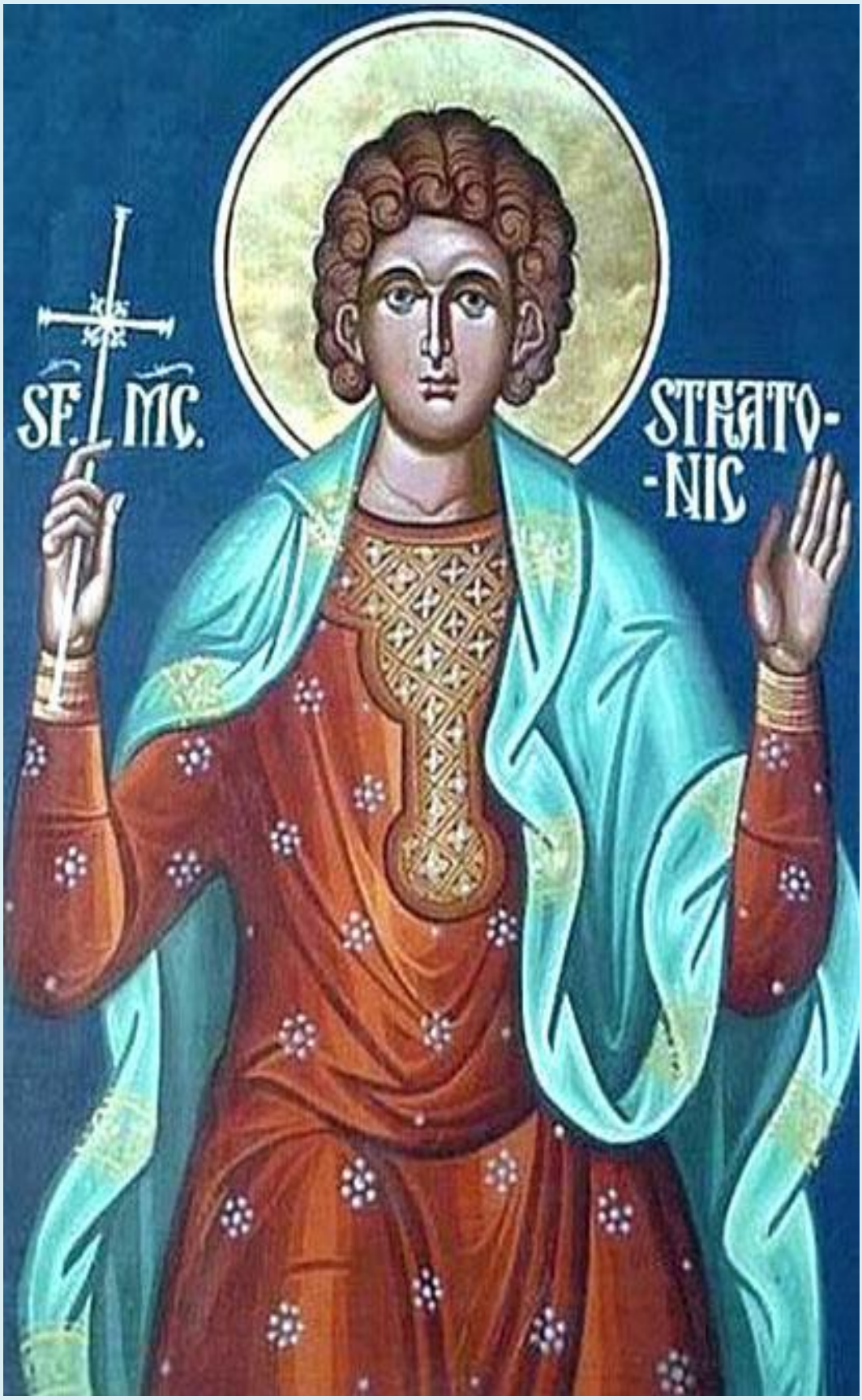
SF. MC.
STRATO-
-NIC

SF.
MC.
ST
RA
TON
IC

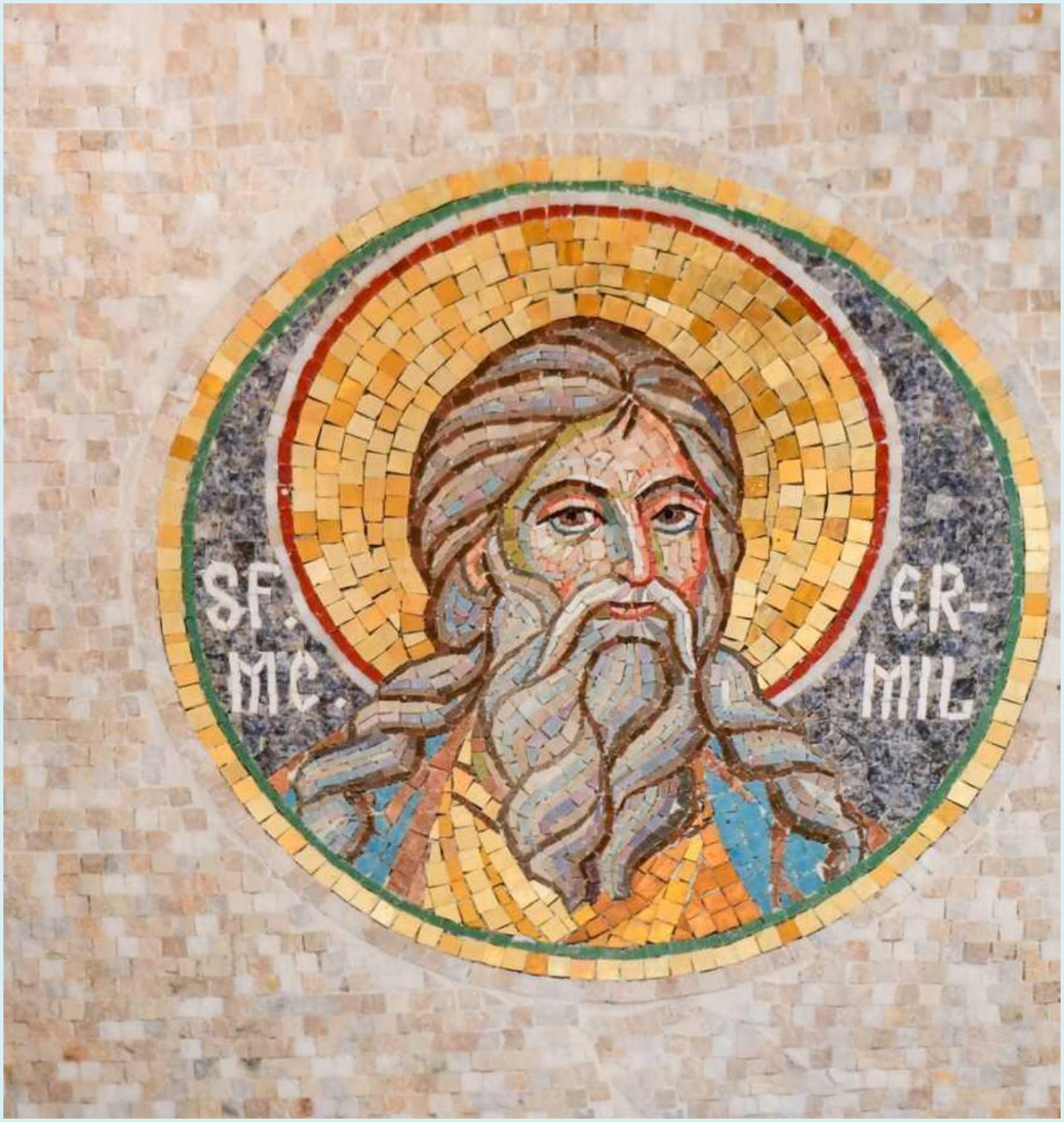
SF.
MC.
ER-
MIL

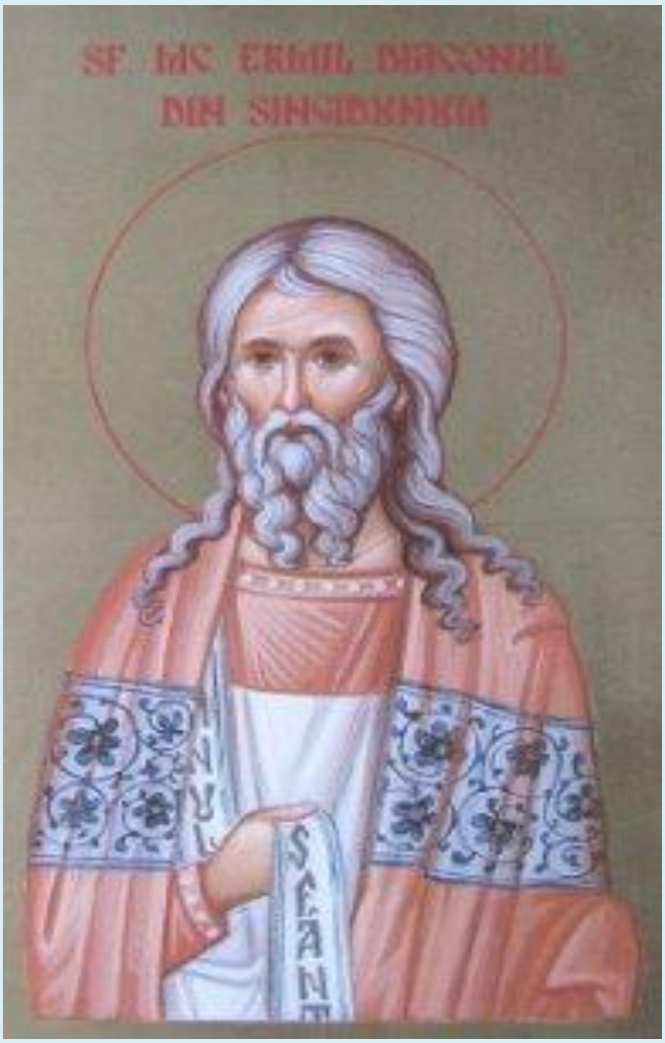

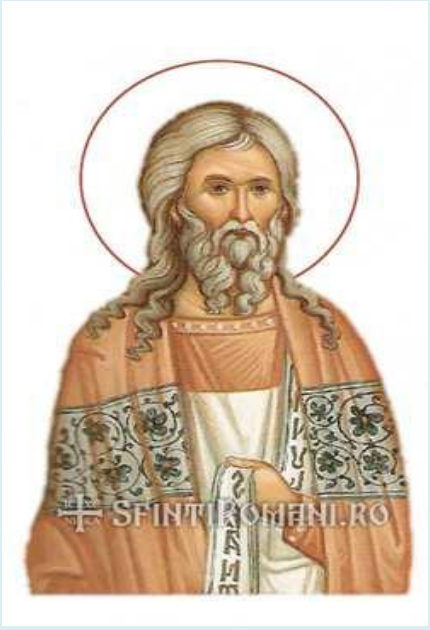
SFINTIROMANI.RO

SF. MC.
ERMIL
SF. MC.
STRATO-
-NIC

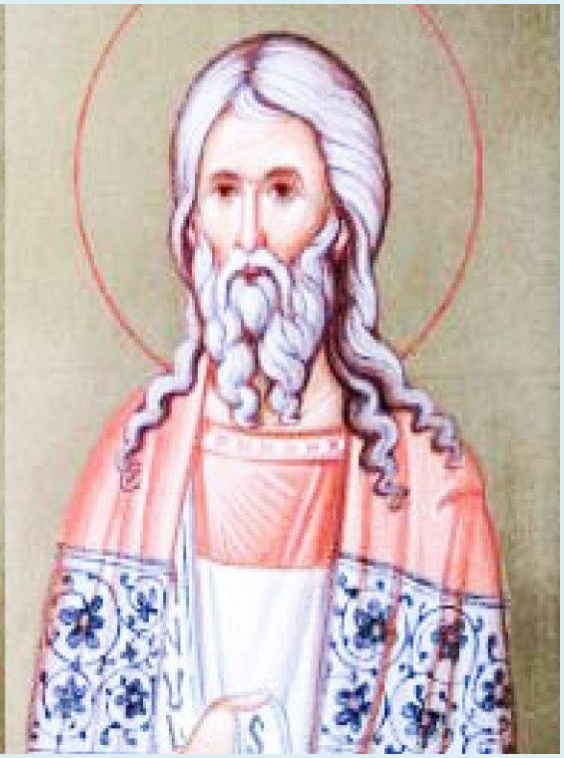

SF. MC. EMIL
SF. MC. STRATONIC

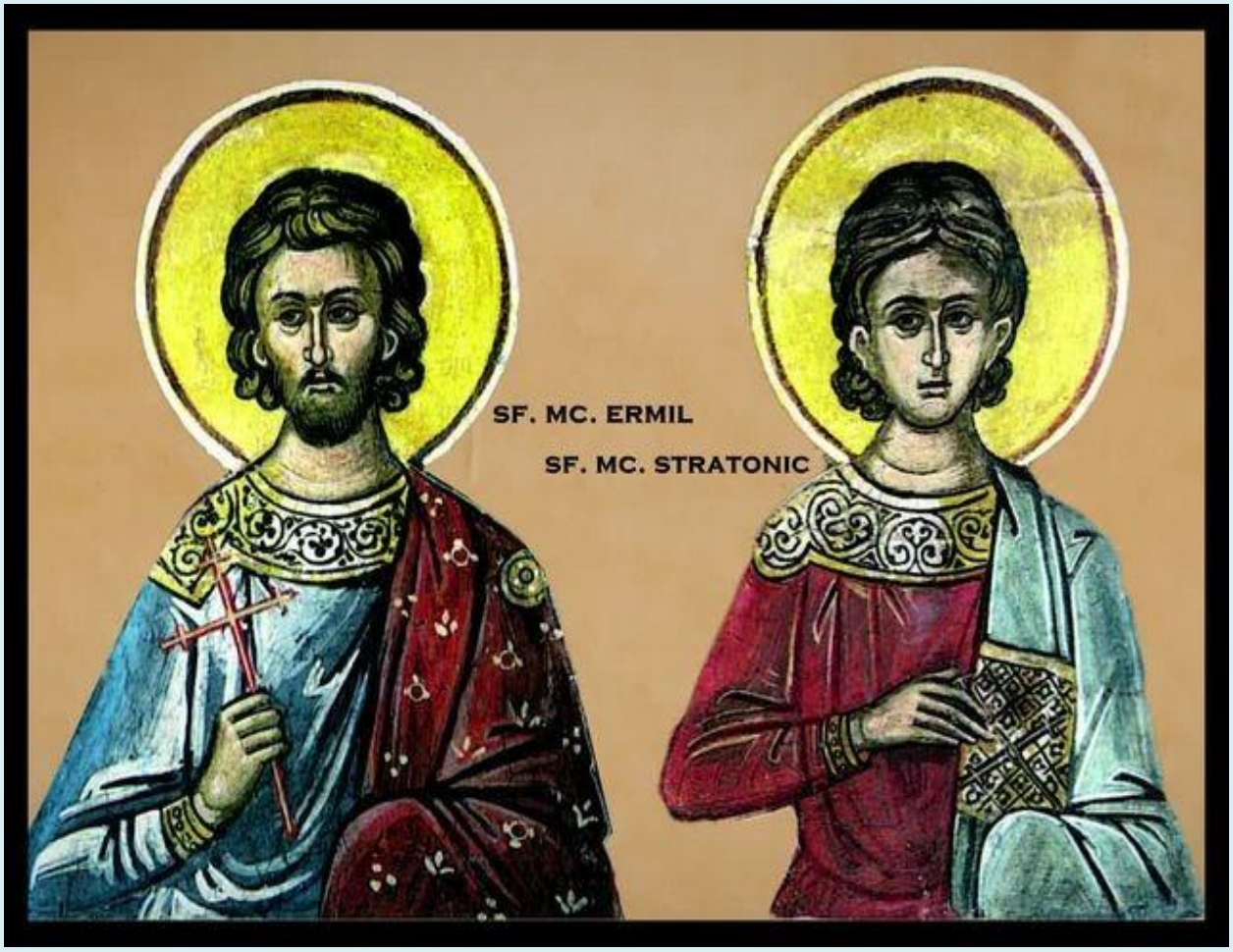
SF. MC. ERMIL
SF. MC. STRATONIC

Sfantul
Mucenic
Ermil
Sfantul
Mucenic
Stratonic

ΕΡΜΥ
ΛΟΣ

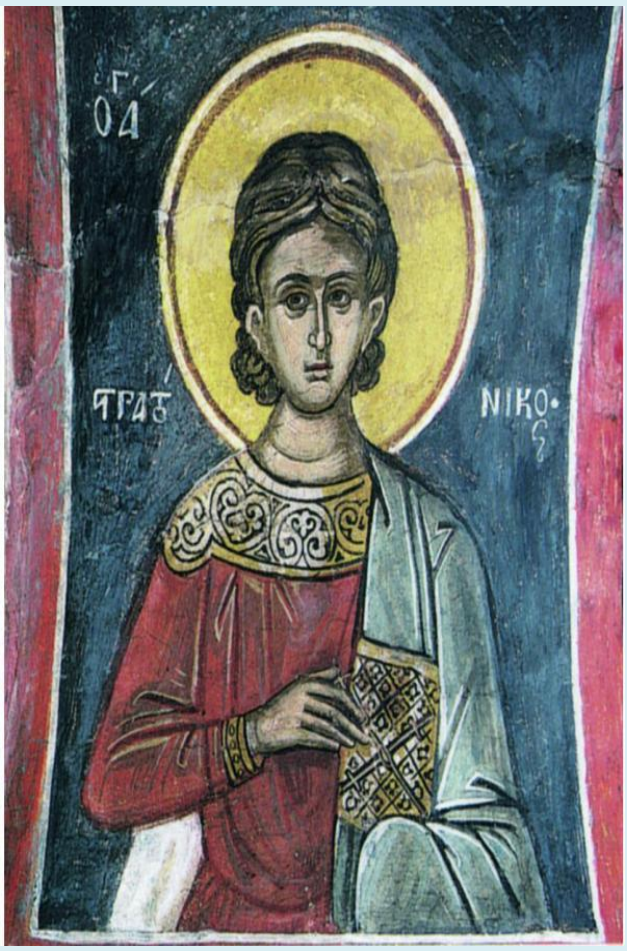
ΤΡΑΤ
ΝΙΚΟ

Sf. Mc. Ermil
Sf. Mc. Stratonic

TRINITASTV

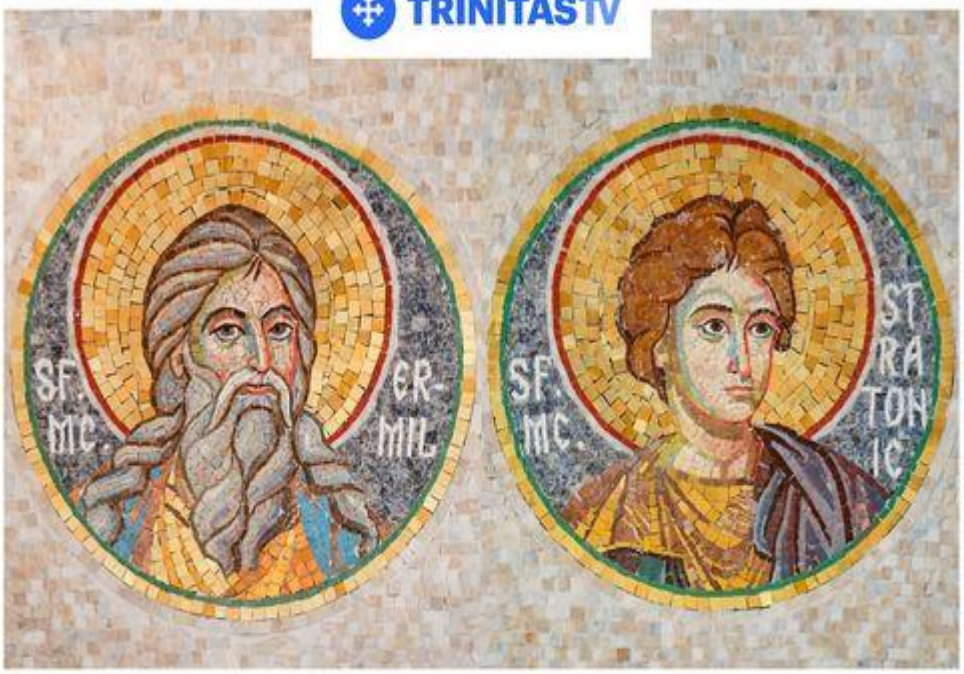

SF. MC. ERMIL ȘI STRATONIC

SE CUVINE CA PRIETENII CEI ADEVĂRAȚI SĂ ÎNDURE PRIMEJDIA ÎMPREUNĂ ŞI DE BUNĂTĂȚI IARĂŞI ÎMPREUNĂ SĂ SE ÎNDULCEASCĂ.

Troparul Sfinţilor Mucenici Ermil şi Stratonic

13 Ianuarie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

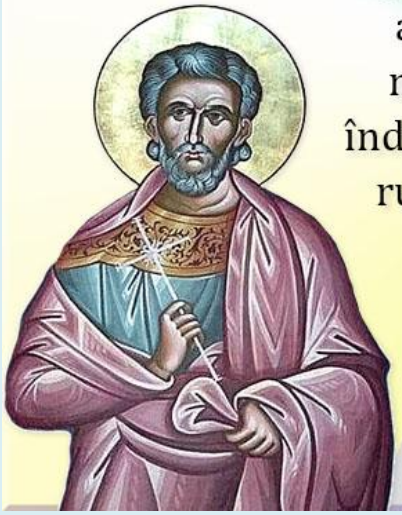

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Ermil şi Stratonic, mărturisitori ai lui Hristos!